

NOVI TISKARNIK

GLASILO OBCINSKIH ORGANIZACIJ SZDL CELJE, LASKO, SLOVENSKE KONJICE, ŠENTJUR, ŠMARJE PRI JELŠAH IN ŽALEC

RUDI GROSAR KANDIDAT ZA PREDSEDNIKA

Pred dnevi je izvršni odbor občinske konference razpravljala med drugim tudi o uvedbi kandidacijskega postopka za izvolitev novega predsednika občine, ker bo Miha Prosen po odhodu na novo delovno mesto odstopil od svoje funkcije. V teh dneh bodo v krajevnih skupnostih in delovnih organizacijah na po-

litičnih aktivih razpravljali o možnih kandidatih na osnovi sprejetega kandidacijskega postopka in kriterijev, ki naj veljajo pri izbiri kandidatov. Na imenovani seji so osvojili že prvi predlog, ki ga je občinski konferenci predložil občinski politični aktiv skupaj s komitejem ZKS v občini. Oba foruma predlagata za

kandidata RUDJA GROSARJA, predsednika občinskega sindikalnega sveta.

V Laškem želijo, da bi izvolitev novega predsednika ne bila zgolj začasna rešitev do izteka mandata skupščini sedanega sklica, marveč tudi za novo mandatno obdobje nadaljnjih štirih let.

Celje

UREDITI RAZMERE

Nekateri problemi celjske Delavske univerze so že dlje časa prihajali v javnost. Zato se je izvršni odbor pri občinski konferenci SZDL Celje odločil, da to postavi na dnevni red posebne seje ter problematiko podrobno prouči.

Delavska univerza je pripravila poročilo o delu, dosežkih in problemih. K temu obsežnemu gradivu je dodal nekatere svoje misli tudi sekretariat sekcije za izobraževanje, svoja dodatna pojasnila pa je ponovno predložilo vodstvo Delavske univerze. Na seji, ki so ji prisostvovali tudi predstavniki skupščine ter vodstev vseh družbeno političnih organizacij in temeljne izobraževalne skupnosti, so podrobno proučili celotno problematiko ter v obsežni razpravi izluščili osnovne ugotovitve ter probleme.

Ugotovili so, da predstavlja Delavska univerza nedvomno izredno pomembno institucijo pri izobraževanju odraslih in je pri svojem delu dosegla pomembno uspehe. Njeno delo pa so spremljale tudi težave in problemi. Neurejen sistem financiranja

dela njene dejavnosti, neustrezni prostori, predvsem pomanjkanje ustreznih učilnic in sorazmerno zelo slaba kadrovska sestava zaposlenih, so tisti osnovni problemi, ki so delo te izobraževalne institucije najbolj hromili. To je predstavljalo resne ovire v preteklosti in pomenijo resne probleme tudi v bodoče. Nadalje so ugotovili, da je Delavska univerza v Celoti v minulem obdobju vse preveč delovala kot servis, ki je ponujal določene usluge, premalo pa je bila angažirana v svoji usmerjevalni in koordinatorski funkciji. Izpad na področju družbeno političnega izobraževanja, ki ga beležijo v zadnjem obdobju, ni nastal izključno po krivdi Delavske univerze same, krivda leži tudi drugod, čeprav precejšen del odgovornosti vendar odpade seveda tudi nanjo.

K nekaterim problemom, ki so spremljali delo te institucije v preteklosti, pa so po mnenju izvršnega odbora svoje prispevali tudi medsebojni odnosi med zaposlenimi in prešibka delovna disciplina. Mnoge razprtije pa je pogojeval sistem obračunavanja in delitve stimulativnega dela.

Izvršni odbor je sprejel vrsto pomembnih zaključkov, katerih dosledna uresničitve je v prvi vrsti odvisna seveda od kolektiva samega, ki bo moral pri sanaciji razmer in stanja nedvomno nositi glavni delež. Pridobitev ustreznih kadrov, kjer je izpad največji, je ena izmed temeljnih bodočih nalog in brez pridobitve le-teh bo Delavska univerza težko sprejela vse odgovorne naloge, ki v bodoče stoje pred njo.

Gornji posnetek smo napravili v novem obratu Lesno-industrijskega podjetja v Slovenskih Konjicah. Nov obrat za izdelavo vrat, ki je začel obratovati že v lanskem letu, je za ta kolektiv izredna pridobitev. V njem izdelajo dnevno 300 različnih vrat, nameravajo pa doseči proizvodnjo 400 vrat.

ANČKA FURMAN, IVAN KLANČNIK in JOŽE KONEC so priče dobrega upravljanja v tem podjetju. Delati v svetli, prostorni delavnici je prijetno in zadovoljni so. Novih ukrepov stabilizacije se ne bojijo, kolikor pa je bojazni, izvirajo ta le iz pomanjkanja surovin, ker ustreznih les je vedno težje dobiti. Važno pa je le zadovoljstvo med ljudmi in tega je čutiti, ko se sprehodiš po njihovih obratih.

Foto: Drago Medved

RAZPRAVA BO PRED NAMI JE O DOPOLNILIH TEDEN FILMA

Danes popoldne ob 17. uri se bo sestal na redni seji komite občinske konference ZKS Celje. Na seji bodo razpravljali o nekaterih vidikih uresničevanja ustavnih dopolnil v celjski občini in o pripravah na sejo občinske konference ZK v Celju. Ta bo prihodnji teden.

V gradivu za današnjo sejo je podana skrbna analiza razgovorov, ki jih je o uresničevanju ustavnih sprememb

vodila v posameznih delovnih organizacijah posebna delovna skupina. Razgovori so bili v več kot 50 organizacijah združenega dela. Na današnji seji bodo morali predstavniki organizacij, kjer so najmanj storili na področju uresničevanja dopolnil, javno povedati, kje so vzroki za tako stanje. Komite bo izpostavil družbeno in politično odgovornost delavcev, ki so odgovorni za odlašanje pri uveljavljanju ustavnih sprememb.

V prejšnjem NT smo že poročali, da pripravljajo celjsko Kinopodjetje, Kulturna skupnost in NT ter RC revizijo slovenskega filma. Trajala bo od 3. do 8. februarja, videli pa bomo tele filme: Amandus (igra tudi Sandi Krošl), Zarota (režiser je Franci Križaj), Družinski dnevnik, Nočni izlet, Nevidni bataljon (tega filma bodo veseli otroci) in Ko pride lev (igra Marko

Simičič). O vseh teh filmih bomo natančneje poročali v prihodnjem NT. Odločeno je tudi, da bo republiško posvetovanje o nekaterih vprašanjih slovenske kinematografije (proizvodnje, distribucije filmov in reproduktivne kinematografije) 6. februarja popoldne. Na posvet bodo povabljeni mnogi slovenski filmski delavci in kulturni delavci s celjskega območja.

OPRAVIČILO!

V zadnji številki NT nam je tiskarski skrat pomembno zagodel. Hranilno knjižnico s 50 starimi tisočniki podarila Skupščina občine Laško, temveč celjska občinska skupščina. Za neljubo napako se opravičujemo.

STOP - pop moda shop

MLADO ZA MLADÉ

2. nadstropje

VELEBLAGOVNICA

z urednikove mize

Nekateri bralci nas v pismih prosijo za razna pojasnila in se obenem opravičujejo, ker nas tako pravijo, s tem nadlegujejo. Kje pa! Če bo v naši moči, bomo vsem prošnjam ustregli. Od preahlevnih želja pa se bomo ogradili in tudi v rubriki Bralci pišejo o tem spregovorili. Vendar pa je za sedaj tako, da ste, dragi bralci, v vaših prispevkih zelo razumevali in nam v našem urejanju in delu mnogo pomagali.

Ustanovili smo klub dopisnikov. Na razgovoru z dopisniki je to idejo ponudil Vinko Langerhoic, mi pa smo jo z veseljem pograbili. Klub bo vodil Stefan Zvižej. Tako se bodo dopisniki še neposredneje vključevali v naše delo, v redakciji pa bomo storili vse, da bo klub res zaživel. Razmišljamo še o drugi obliki tvornega vključevanja bralcev in sodelavcev v redakcijsko delo. No, o tem kdaj drugič.

Naše uredništvo, celjsko Kinopodjetje in Kulturna skupnost bodo v počastitev slovenskega kulturnega praznika v Unionu priredili Teden slovenskega filma. Na to manifestacijo, ki bo od 3. do 8. februarja, že sedaj vabimo vse ljubitelje sedme umetnosti.

VAS UREDNIK

Več mest v vrtcih

Skupnost otroškega varstva občine Celje se bo v sodelovanju z drugimi interesnimi skupnostmi, občinsko skupščino, temeljnimi organizacijami združenega dela in krajevnimi skupnostmi ter ob vsestranski podpori družbeno političnih organizacij zavzemala za uresničitev take politike družbenega varstva otrok, s katero bodo ustvarjali boljše družbene razmere za razvoj otrok.

Ta politika bo usmerjena zlasti k zmanjšanju neupravičenih socialnih razlik med družinami, v razvijanje materialne osnove za dnevno varstvo predšolskih in šolskih otrok v mestu in na vasi; v razvijanje družbene prehrane otrok; v pospeševanje socialnega varstva otrok; v čim popolnejše zdravstveno varstvo predšolskih in šolskih otrok; v razvijanje rekreacije in interesnih dejavnosti za otroke in za kulturno vzgojo otrok.

V dnevno varstvo bo na novo vključenih 236 predšolskih otrok, tako da bo procent zajetosti znašal 29 odstotkov vseh predšolskih otrok. Nova mesta za dnevno varstvo in vzgojo otrok bodo pridobili z zgrajitvijo nove ustanove na Otoku III, z usposobitvijo predšolskih oddelkov pri osnovni šoli Polule in predšolskih oddelkov v okviru stanovanjske izgradnje na območju Dolo polje — Nova vas.

Posebno pozornost bodo posvečali socialnemu položaju in razvojnim možnostim predšolskih kmecih otrok. V ta namen bodo organizirali sistematične občasne oblike vzgojnega dela v Frankolovem, Crešnjicah, Socki in Strmcu, kjer bodo uvedli dvakrat tedensko delo s predšolskimi otroki s pomočjo vzgojiteljic iz celjskih vrtcev.

Uresničili bodo zahtevo po rednem zdravstvenem varstvu otrok v ustanovah za predšolske otroke. Otroška letovanja so pomembna oblika aenevne varstva otrok, zato bodo v obmorsko kolonijo v Baš, ki vključili predvsem otroke, ki so zdravstveno in socialno ogroženi. Z razvijanjem razširjene dejavnosti otroških vrtcev bo potrebno omogočiti otrokom, ki niso redni varovanci vrtcev, da bodo vsaj občasno deležni različnih oblik vzgojnega dela. V vzgojno-varstvenih zavodih, kjer so dane prostorske možnosti, bo potrebno izdelati program vzgojnih aktivnosti, ki zajema likovne, pravljicne, lutkovne, jezikovne krožke in druge oblike, s katerimi bo zajeto čim večje število otrok v sistematično vzgojo.

Slovenske Konjice

DELAVSKA PROGA

V svojem akcijskem programu se je občinski sindikalni svet v Slovenskih Konjicah zavzel tudi za to, da bi uredili sedanje nevzdržno stanje pri prevozu delavcev iz oddaljenih krajev do občinskega centra. Problemov s prevozom se je nabralo, zato je bila odločitev, da se najde vstevši v povezavi z večjimi podjetji, ki delavce zaposlujejo, zelo umestna.

Podatki, ki so jih zbrali v

Konusu, namreč kažejo, da je med kraji, ki nimajo urejene prevoze, Špitalič s svojo okolico. Iz teh krajev prihaja na delo vsak dan v Slovenske Konjice nad 60 ljudi. Tisti, ki stanujejo med Špitaličem in Žičami, se lahko uporabljajo avtobusno progo, ki pelje proti Ločam, vsi ostali pa morajo pešati dvakrat dnevno po nekaj kilometrov čez Konjiško goro.

Občinski sindikalni svet se

bo na podlagi tako zbranih podatkov zavzel, da bi tudi v te kraje uvedli delavski avtobus, ki bi zjutraj delavce odpeljal, ob 14. uri pa jih vračal na domove. Seveda bi potem morali biti vsi ti ljudje zaposleni le v dopoldanski izmeni, ker drugače proga ne bi bila dopoldne dovolj zasedena, čeprav bi ta avtobus prišel prav tudi ostalim prebivalcem pod Konjiško goro.

V. L.

Šentjur

FRANC OGRIZEK SEKRETAR KOMITEJA

Preg dnevi je bil na seji konference ZKS v občini Šentjur za novega sekretarja občinskega komiteja izvoljen Franc Ogrizek, dosedanji profesionalni predsednik občinske konference SZDL.

Franc Ogrizek se je pred 31 leti rodil v Jurkloštru v kmečki družini. S starši se je preselil v Pristavo, kjer je končal osnovno šolo. Leta 1962 je končal srednjo kmetijsko šolo v Mariboru in se zaposlil pri kmetijskem kombinatu v Šentjurju.

kateroga študent je bil. Njegova vidnejša politična usmerjenost se začela leta 1964, ko je po vrnitvi iz vojske bil član predsedstva občinske konference ZMS. Komunist je od leta 1963. Leta 1965 je bil sekretar osnovne organizacije v kombinatovi enoti na Planini, hkrati pa tudi član občinskega komiteja ZKS. Na Planini so ga izvolili tudi za odbornika. Pred štirimi leti je bil izvoljen za profesionalnega sekretarja občinske konference SZDL. Leta 1971 pa je postal profesionalni predsednik SZDL v občini Šentjur. Lani je poleg ostalih funkcij prevzel tudi sekretarstvo v osnovni organizaciji v Šentjurju, v decembru lani pa je po izvolitvi dotedanjega sekretarja komiteja Vinka Jagodiča za predsednika občine opravil dolžnost sekretarja občinskega komiteja. Na zadnji seji konference ZK v občini, je bil kot že rečeno, enoglasno izvoljen za novega sekretarja. Veliko uspehov!

Žalec

VIDNI REZULTATI

Clani pripravljalnega odbora za praznovanje občinskega praznika občine Žalec ter predstavniki skupščine ter vodstev družbeno političnih organizacij se skrbno pripravljajo na občinski praznik. Ob tej priliki je predsednik krajevne skupnosti Vinske gore seznanil navzoče s programom komunalnih del ter o tem, koliko so ga že uresničili.

Poudariti velja, da so občani v Vinski gori ta program z zadovoljstvom sprejeli ter da so se skoraj stodontno odzvali tudi s samopriskom. Le nekaj manj kot odstotek občanov (skupaj 13?) je prizadevnim organizatorjem obrnilo hrbet in prepuščilo skrbi in stroške vsem ostalim. Vsi ostali so in bodo še prispevali znatna sredstva, da bodo kraj ustrezno uredili in pridobili tudi mnoge komunalne naprave (predvsem ceste in vodovode), ki bodo služile vsem ljudem.

Ob tej priliki bodo v kraju uredili več krajevnih cest, šest odsekov v skupni dolžini 6 kilometrov pa bodo tudi asfaltirali. Na nekaterih cestah so že položili grobi asfalt, spomladi pa bodo z deli nadaljevali. Poleg cest pa bodo v Vinski gori pridobili tudi tri vodovode, za ka-

tere so občani v posameznih krajih zelo veliko prispevali, saj je oskrba s pitno vodo tod že vrsto let izredno problematična. Poleg vseh teh del pa bodo obnovili Zadrufni ter dogradili gasilski dom. Pri Delakordu bodo uredili avtobusno postajališče, v Spodnji Crnavi pa bodo občani dobili telefon. Če bo Tr-

govsko podjetje ERA iz Velenja držalo dane obljube, se občanom v Vinski gori za praznik obeta še prenovljena trgovina (ta je obnove in posodobitve več kot potrebna), seveda pa tudi nova šola, ki jo s sredstvi zbranimi iz samopriskov občanov žalske občine že gradijo.

B. STRMCNIK

NOVA RESTAVRACIJA

Nova samopostrežna restavracija v Atomskih toplicah je skončana. Čeprav smo o njej v našem časopisu že pisali, ne bo odveč, če ponovno povemo nekaj besed.

Samopostrežna restavracija v Atomskih toplicah pri Podčetrtku je sestavljena iz dveh delov: iz samopostrežnice in posebne sobe. Kot so nam povedali, je že sedaj, na svojem začetku, sprejela kar precejšnje število gostov, sploh še če prištejemo noveletne goste. Prav gotovo je Obsofelje, še posebej pa Atomske toplice same, s tem objektom precej pridobilo. MST.

NAŠI ZNANCI

PIŠE
MILENKO STRAŠEK

VOJO DJINOVSKI

Preden sva se z Vojom Djinovskim karkoli resnega pogovarjala, me je opozoril, da se njegov priimek ne piše Džinovski, kot je bilo napisano v prvem zapisu o njem, pač pa Djinovski. Temu pojasnilu je sledila cela razlaga o nastanku tega priimka in če bi hotel biti dosleden, bi se čisto lahko zgodilo, da bi samo o Vojnem priimku napisal kar nekaj nadaljevanj, zato se bom tega vzdržal in se vljudno oprostam. Moja interpretacija tega priimka bi bila, morda celo malo hudomušna, takšna, da priimek

Djinovski izhaja iz srbohrvaške besede za velikana: džin. Naj pri tem tudi ostane.

Osnovno šolo je Vojo Djinovski obiskoval na Vadnici v Ljubljani, pri starem klasičnem učiteljskišču, v tistih letih pa ni zgodilo ničesar pomembnejšega.

Važnejše obdobje njegovega življenja se začne na poljski gimnaziji, ki še danes na široko odpira svoj hram učenosti ljubljanski mladini. Takrat je Vojo že bil več slovenskega jezika, ki mu ni delal več težav, zato se je kar dobro vključil v življenje dijakov, prijateljev in znancev. Kot dijak je pripadal takratnemu naprednemu telovadnemu društvu Sokol, ki je pred vojno zbiralo okoli sebe mnogo poznejših znanih osebnosti tudi iz narodnoosvobodilne borbe. Vsa gimnazijska leta je bil Vojo član tega naprednega društva in kot član je tudi pridno in redno teloval. Skoraj vsi srednješolci, ki so tiste čase bili pri Sokolu, so bili hkrati tudi člani Preporoda, ki je bil prav tako zelo napredna organizacija. Člani Preporoda so se zbirali v današnjem klubu poslancev, tam pa je bilo tudi podobno društvo Ja-dran. Le da s to razliko, da so bili člani Jadrana student-

je. Vojo je bil zadnje leto svojega študija na poljski gimnaziji predsednik Preporoda in če skočimo malce na prej, v študentska leta, lahko ugotovimo še to, da je bil Vojo Djinovski zadnji predsednik Jadrana. Se danes, po tolikih letih se Vojo natanko spominja prijateljev, ki so z njim vred premelevali šolske modrosti. Antona Zerjala, naprednega mladega človeka in člana Preporoda, kasnejšega študenta prava, so pozneje ubili Italijani, brata Zornada, Pepe in Berto, prvi je padel v partizanih slednji pa je danes upokojeni polkovnik, ne bo Vojo nikoli pozabil in še mnogo drugih, na katere pa je še padla rahla senca pozabe.

V času Preporoda je bilo izredno močno trenje med naprednimi študenti ter srednješolci in klerom. Kljub temu, da so se mladi ljudje včasih spopadli bodisi na besednem torišču bodisi kako drugače, so se vendarle dovolj ukvarjali tudi s športom, ki so mu takorekoč posvečali pretežno večino prostega časa. V okviru Preporoda so igrali šah in namizni tenis, imeli pa so tudi knjižnico. Iz Preporoda so kasneje izšli mnogi dobri slovenski namiznoteniški igralci. Vojo je

igral v takratni Iliriji, društvo je bilo v tistih časih, leta 1935 državni prvak in kot član Ilirije je mnogokrat šel z njimi na tekmovanja. Tako je leta 1933 sodeloval na namiznoteniškem prvenstvu v Celju in bil četrti. Celje je imelo takrat Coha, izredno dobrega igralca. Na celjskem tekmovanju je takrat zmagal Janez Nemeč, danes profesor na VEKS-u v Mariboru, drugi je bil njegov brat tretji Oto Weisbacher, kasnejši državni prvak in kot četrti Vojo. To je bil hkrati tudi prvi vidnejši uspeh mladega namiznoteniškega igralca Djinovskega.

Poleg namiznega tenisa se je Vojo ukvarjal tudi z lahko atletiko. Sploh še v sedmem razredu gimnazije.

Dobro se spominja lahkoatletskega tekmovanja med Zagrebom, Beogradom in Ljubljano. Tekmovanje je bilo v Zagrebu, tekmoval pa je v teku na 1500 metrov.

»Na tem teku mi je šlo izredno dobro, zato sem tudi zmagal s časom 4:19. Drugi je bil doktor Poljšak. Do tega sem prišel takorekoč čisto slučajno, po naključju. Ljudi ni bilo, profesor Trost ki je vedel da se ukvarjam s športom, pa mi je enostavno dejal, da naj pač tečem in to

kar tako, brez vsakega nalinga. Ob meni so tekli Šušek in Gabrsek, ostalih pa ne spominim. Vem le, da kasneje moj rezultat spet na 4:00. To je bil hkrati moj največji uspeh, če odjem nek večerni tek v Ljubljani, kjer sem prav zmagal in pa še enkrat Domžalah na nekem tekmovanju. Mimogrede povedal ukvarjal sem se tudi s športom.»

Čeprav je imel Vojo radi druge športne panoge, je kljub vsemu bil najboljši srcu namizni tenis. Kasneje bil prvi trener Borisa Linarja, ki je dosegel številne uspehe v tej športni zvezi. Saj je bil lep čas v svojem vrhu. 1937. leta je bil Kairu tretji na svetovnem namiznoteniškem prvenstvu, skupaj s Harangozom sta bila svetovna prvaka. Sedaj je Boris Dolinar profesor medicine v Baslu, v cel, in z Vojom si še danes pišeta.

Leta 1935 se je Vojo Djinovski vpisal na fakulteto za medicino, ko pa je absolutno izpite, ga je dohitela vojna. Maja bi moral delati v vojni, mo in študij je obesil na solidarnosti z drugimi študenti na klin.

Nadaljevanje prihaja

V vsak dom
NOVI
TEDNIK

Žalec

USPEŠNO VARSTVO

V žalski občini je predšolsko varstvo dobro organizirano. Že 1964. leta so se vse ustanove v občini združile v enoten VVZ, ki zajema 10 delovnih enot. V Žalcu sta dva vrta, ki vključujeta 200 otrok, varstva pa so deležni tudi otroci v Grižah, Vrbju, Preboldu, Sempetru, Braslovčah, Libojah, Arji vasi in na Polzeli. V Libojah opažajo, da se potrebe po varstvu zmanjšujejo, ker se družine preseljujejo v Žalec. Podobno stanje je v Arji vasi, kjer so matere po prenehanju dela kmetijskega kombinata ostale doma. Skupno je v žalski občini zajetih v varstvo 500 otrok v tridesetih oddelkih, od katerih sta dva za dojenčke v Žalcu, eden je na Polzeli, in dva šolska oddelka, ki sta tudi v Žalcu. V načrtu imajo še nov vrtec z enim oddelkom na Vinski gori, ki bo v sklopu nove šole, in dva oddelka na Šoli v Vranskem. V Sempetru bodo dobili prostore za vrtec po preselitvi šole v novo stavbo, kar upajo, da se bo zgodilo do 1975. leta.

Vrtci so dobro opremljeni in delajo v normalnih pogojih, povsod so kuhinje, tako da je za prehrano otrok dobro poskrbljeno. Težav s kadri nimajo, imajo pa sedem ne kvalificiranih moči, ki so za to delo izredno zavzete in ga zelo uspešno izvajajo. Te dni so na obvezni praksi v novem vrtcu v

Žalcu tudi gojenke vzgojiteljske šole iz Ljubljane. Nov vrtec v Žalcu, ki je bil odprt lani za 8. marec in ima naziv po Janku Hermanu, je sodobno urejen, z velikimi, svetlimi, lepo opremljenimi igralnicami, z vsemi dodatnimi prostori, ki so zelo funkcionalno razporejeni, s posebnim prostorom za telesno vzgojo in veliko avlo, kjer so prirreditve. Prav gotovo se otroci v takem okolju zelo dobro počutijo. Vzgojiteljice jim lahko nudijo vse, kar je potrebno za njihovo vzgojo in rast.

Posebne pozornosti je potreben njihov način financiranja. Podpisali so družbeni dogovor s podjetji v žalski občini, kjer so starši otrok, ki so v varstvu, zaposleni, da prispevajo določena sredstva za varstvo otrok. Tako se nabere letno tudi 30 milijonov sredstev za financiranje otroškega varstva v občini. Starši, ki so zaposleni v drugih občinah, otroka pa imajo v varstvu v žalski, tam pač, kjer so doma, morajo seveda sami plačevati tisti delež razlike, ki bi jim ga sicer prispevalo podjetje. Marsikdo zaradi tega negotuje.

Na splošno je skrb za predšolsko vzgojo in varstvo v žalski občini vsekakor zelo očitna. Lepo in prav bi bilo, če bi se s podobnimi uspehi lahko pohvalili tudi drugje.

D. POŠ

Ekonomska propaganda

DAJATVE?

Čeprav se točno še ne ve, vse kaže, da bodo tudi slovenski oblastni organi sprejeli zakon, ki predvideva 20-odstotni davek na ekonomsko propagando. To so storili že v Srbiji. Utemeljitev in razlogi, zakaj je davek na ekonomsko propagando potreben ali upravičen, so različni. Kaže pa, da so predlagalci zakona pozabili vsaj na dvoje — koga bo davek na ekonomsko propagando dejansko obremenil in kdo se bo znašel zaradi tega še v večjih težavah.

V poslovni logiki marsikatera naše delovne organizacije je mesto ekonomske propagande opredeljeno kot nepotreben strošek in so zato strokovne službe te vrste (čeprav bi morale predstavljati sestavni del marketinga) šele v razvoju. Marsikje jih sploh ni, druge pa o ekonomski propagandi šele razmišljajo. V svetu je bistveno drugače in prav propaganda sodi med železne stebre preudarne ekonomske politike vsakega podjetja. V ceni vsakega proizvoda je že vračunan strošek za propagando, saj je računice vselej jasna — artikel ima v razmerah tržnega gospodarjenja in konkurence možnosti prodora mnogokrat le s pomočjo dobro zamišljene in izpeljane propagandne akcije. Primerov bi lahko naštel dovolj tudi v naših domačih gospodarskih razmerah.

Načrti jugoslovanske ekonomske politike že nekaj let silijo gospodarstvo v ambicioznejši vstop v procese znanstveno-tehnološke revolucije, v krog dobro organiziranega, poslovno uspešnega in izvir-

nega gospodarjenja. Ta vstop brez kakovostno izčrtanih služb marketinga s propagando vred ne bo mogoč. Marsikatera gospodarska sredina tudi že sedaj spoznava, da je naš potrošnik postal izbirljiv, da postaja njegov nakup vse bolj raznovrsten in da je tudi njegova kupna moč vse večja. Dobra ekonomska propaganda je torej lahko hvalevreden pomočnik v uspešni prodaji proizvodnje, v ponujanju blaga potrošniku, v borbi za večjo uspešnost gospodarjenja podjetja, delovne organizacije.

Kaj torej hočemo z davkom na propagando? Zajeziti razvoj teh služb v gospodarstvu in dati prav tistim, ki že itak omalovažujejo vrednost propagande? S tem pa prispevati k ohranjanju stanja, ki ne pelje k novi organiziranosti strokovnih služb v organizaciji združenega dela? Ali hočemo ponovno obremeniti gospodarstvo s prav čudnim, negospodarskim davkom, pa čeprav že nekaj let govorimo, da mora gospodarstvu ostajati več sredstev? Ali z davkom na ekonomsko propagando potemtakem gospodarstvo ne bo dvakrat prizadeto?

Ali pa morda hočemo samo racionalizirati uporabo sredstev za propagando? Če hočemo to, potem je namen dober, pot, ki jo izbiramo, pa je slaba. Slaba je že zato, ker bi moralo samoupravno organizirano gospodarstvo vendarle samo odločiti o razdelitvi sredstev za propagando. Če pa kljub temu odločimo želimo na novo ovrednotiti mesto ekonomske propagande, potem tega ja ne mislimo narediti z davkom, ampak samoupravno odločimo, kaj je tista »ta prava« propaganda. Če je res toliko neprimerno trošenega denarja in take porabe nihče ne more zajeziti. Niti samoupravni organi ne, niti ZK niti sindikat in nihče ne v delovni organizaciji.

Tako, kot je sedaj, smemo reči, da je predviden zakon o davku na ekonomsko propagando neutemeljen.

V časnikih se pridružujemo zahtevi, da postane ekonomska propaganda pretehtana, z izmerjenimi učinki in uspešnostjo in da vnesemo v ta del gospodarjenja še več načrtnosti, strokovnosti in domiselnosti. Ko smo v zadnjih tednih tudi mi prodajali (za to leto) del našega prostora v NT in RC našim poslovnim partnerjem, smo prav tako poudarjali vrednost take propagande. Pa če gre za komercialni interes ali poslovno-propagandno informacijo. Informativni mediji, ki smo v sredstvih celotne jugoslovanske ekonomske propagande udeleženi sicer samo s 36 odstotki, smo torej za učvrstitev služb ekonomske propagande, za njihovo na novo izvrednoteno mesto v poslovanju vsake delovne organizacije.

Tudi zaradi tega, ker je povsem razumljivo, da davek na ekonomsko propagando prav tako nas prizadeva. V vseh razsežnostih. Zato bi bilo prav, da predlagalci zakona nekoliko širše, odgovorneje in tudi s precizno ekonomsko utemeljitvijo obrazložijo napovedani zakon o davku na ekonomsko propagando.

VPRAŠANJE JAVNEMU DELAVCU

TOVARIŠ TONE LAZNIK, DIREKTOR SAVINJSKEGA MAGAZINA V ŽALCU

Nobenega dvoma ni o tem, da je bil z integracijo dela gostinstva k vašemu trgovskemu podjetju v minulemu letu dosežen pomemben premik na poti k ustvarjanju enotnega koncepta programiranja in razvoja gostinsko turistične dejavnosti na območju žalske občine. Marsikdo si je od tega precej obetal, tudi občani. Verjetno je prežgodaj o tem karkoli soditi, razen tega, da je že pristop k enotnemu podjetju na tem področju v občini pomembna stvar.

Pa kljub temu se nam vsiljuje nekaj konkretnih vprašanj, ki vam bi jih v imenu naših bralcev radi zastavili. Najprej nas zanima to, zakaj ste pristopili k ukinitvi nekaterih lokalov, oziroma dejavnosti v njih (v mislih imamo bife v Braslovčah, ukinitvev kuhinje v tamkajšnjem gostišču), sliši pa se, da nekaj takih ukrepov tudi še priprav-

ljate. Kot nam je znano, ste svoje odločitve utemeljevali v vašem podjetju pač s tem, da ti objekti oziroma dejavnosti niso rentabilne. To je prav gotovo lahko res, res pa je tudi to, da ste s tem pri občanih vzbudili hudo negotovanje. Kakšni bodo torej vaši naslednji koraki v tej smeri?

Ni še dolgo tega, ko je bilo veliko govora (in tudi v našem časniku smo pisali o tem) o izgradnji trgovsko-gostinskega in rekreacijskega centra z veliko blagovnico v Žalcu. Med delovnimi organizacijami, ki bi imele pri tem pomembno mesto, je tudi vaše podjetje. Vse skupaj pa je šlo nekam v pozabo. Po nepotrjenih vesteh se okoli te investicije tudi marsikaj zati-ka. Zanima nas torej, kaj bo z obljubljenim centrom in kakošno mesto bo pri tem imelo podjetje Savinjski magazin, katerega direktor ste?

BERNI STRMCNIK,

ODGOVOR JAVNEGA DELAVCA

TOVARIŠ STANKO LESKOVŠEK

Na vaše vprašanje, kako je s tedenskimi predavanji v Narodnem domu, ki jih organizira Delavska univerza Celje, vam damo naslednji odgovor:

Izvršni odbor Izobraževalne skupnosti Celje je na seji dne 15. 6. 1972 obravnaval naš program in finančni načrt za leto 1972. Ob razpravi tega programa in pregledu dejavnosti za prejšnje obdobje so bile izrečene določene pripombe in predlagana bodoča usmeritev za program, ki ga financira Izobraževalna skupnost Celje.

Pripombe so se nanašale predvsem na dosedanje vsebinsko usmeritev izvedenih predavanj v Narodnem domu, ki niso vedno ustrezala družbenemu izobraževanju in socialistični vzgoji naših občanov. Da so bile pripombe upravičene, vidimo iz predavanj, ki so bila realizirana v letu 1971 z naslednjo vsebino:

- 3 predavanja s področja notranje in zunanje politike
- 2 predavanja s področja zdravstva in
- 10 potopisnih predavanj

V letu 1972 je bilo do maja meseca izvedenih

- 13 potopisnih predavanj
- 1 tribuna »Planica 1972« in
- 1 tribuna z zdravstveno tematiko.

Iz predloženih stroškov je bilo razvidno, da so ta predavanja predvsem še tribune, izredno drage v primeri z drugimi oblikami predavanj.

Na podlagi teh ugotovitev je bilo dano priporočilo izvršnega odbora Izo-

braževalne skupnosti, da naj bo bodoča orientacija predavanj, ki jih financira Izobraževalna skupnost, usmerjena v družbeno in vzgojno predavanja, namenjena mladini v dijaških domovih in srednjih šolah, staršem otrok osnovnih šol in podeželskemu prebivalstvu. Taka orientacija je vsklajena tudi s težnjami našega kolektiva in tudi s priporočili občinskih družbeno-političnih organizacij. Imamo že naročilo občinske konference SZDL, da že v tej sezoni organiziramo določena predavanja v sodelovanju s krajevnimi organizacijami SZDL na podeželju. Program za ta predavanja je že v izdelavi. Za šolsko leto 1972/73 smo skupaj z vodstvi srednjih šol in dijaških domov že izdelali program izobraževanja, ki predvideva 55 predavanj v celoti z družbeno-ekonomsko ter vzgojno vsebino. Od teh predavanj je bilo že izvedenih 17, poprečna udeležba na predavanju je 64 udeležencev. Predavanj za starše je bilo že izvedenih 13, naročil za to izobraževalno sezono pa imamo še 39. Vsa predavanja imajo v celoti izobraževalni in vzgojni namen pri vzgoji staršev šoloobveznih otrok.

Ker mi niso znane vaše želje, za kakšno vsebino predavanj se interesirate, vas vabim, da se ob prvi priložnosti zglasite na našem zavodu. Mogoče pa bomo v okviru našega celotnega programa lahko ustregli vašim željam.

AJOJZ SELAN, direktor Del. univerze Celje

Dijakinje na SVŠ

TRDNO ODLOČENE

Srednja vzgojiteljska šola eluje v Celju že drugo leto v okviru Pedagoškega šolskega centra. Smo v dobri, ko so marsikaterem kraju preko prispevkov pa tudi družbeno-ekonomsko prisostili k grajevanju vzgojno varstvenih ustanov, predvsem vrtcev, b tem pa je potrebna tudi trb za strokovni kader, za aberega je že itak znano, da ni dovolj. Zato je vpis na šolsko srednjo vzgojiteljsko šolo kar ugoden in tudi v pomembnih občinah niso skopali s štipendijami. Sicer pa aj dijakinje same spregovojol!

JOZICA PETEK iz Rogatec, letnik: V Celje se vozim ak dan z vlakom. Če v Ce-

lju ne bi bilo šole, bi morala v Maribor. Toda voziti se ne bi mogla, ker niso tako dobre prometne zveze kot s Celjem. Morala bi si iskati stanovanje in še drugi problem bi nastali. Že od malega me vesel delo z otroki in sem se brez kakšnih dilem odločila za poklic vzgojiteljice. Tukaj mi je všeč, ni nobene razlike med nami in pedagoško gimnazijo, samo kot en kolektiv. Tudi profesorji so isti.

ZDENKA CVELFER iz Zreč, 2. letnik: »Tudi jaz se vozim vsak dan iz Zreč v Celje. In tudi jaz bi šla v Maribor, če ne bi bilo šole v Celju. Zato sem se lahko odločila, pa tudi vedno sem želela postati vzgojiteljica. To

mi je zdaj omogočeno. Pouk dolgo traja, kar pet let, toda spoznamo marsikaj. Človek si mora širiti splošno izobrazbo. Moti me samo to, ker ta poklic ni dovolj cenjen. Vzrok? Vsak pravi, da se z otroki pa res ni težko igrati. Štipendijo pa imam. Od konjiske izobraževalne skupnosti.«

STANKA KOČEVAR iz Polzele, 2. letnik: »Jaz bi se usmerila v Ljubljano, če ne bi bilo možno šolanje v Celju. Zato mislim, da je zelo dobro, če je takšna šola v Celju, saj nas je veliko iz okolice, ki se lahko vozimo in stanujemo doma. Sam študij je precej zahteven, a daje splošno izobrazbo. Štipendira me žalska občinska skupščina. Količino? 400 din.

Ob 100-letnici Cinkarne — intervju z ing. Milanom Zupančičem

NAJHUJŠE ZA NAMI!

Kolektiv celjske Cinkarne slavi v letošnjem letu 100-letnico obstoja. Vsekakor je to pomemben jubilej, ki terja tudi našo pozornost. Preveč dogodkov, veselih, žalostnih, pomembnih in tudi drobnih, vsakdanjih se je zvrstilo v vsem tem dolgem obdobju, zato ne kaže o njih pisati. Ne bi prišli daleč. Zaradi tega smo se odločili, da bomo ob tem pomembnem jubileju raje spregovorili o nekaterih aktualnih problemih ter nalogah, ki stoje pred tem kolektivom. Za intervju smo naprosili ing. MILANA ZUPANČIČA, direktorja sektorja za raziskave in razvoj, ki pa je hkrati znan družbeni delavec, saj opravlja med drugimi funkcijami tudi dolžnost predsednika zbora delovnih skupnosti Skupščine občine Celje.

NOVI TEDNIK: Minulo gospodarsko leto je imelo tudi za vaš kolektiv poseben pomen. Kako bi ocenili vaše poslovne rezultate, kakšne so bile temeljne karakteristike minulega poslovanja in kakšni so bili dosežki?

MILAN ZUPANČIČ: Lani smo v Cinkarni v bistvu reševali dvoje osnovnih problemov. Prvi se nanaša na težave z nelikvidnostjo. Saj je znano, da smo v prvem polletju ustvarili precejšnjo izgubo, ki jo je pogojila dispariteta v cenah naših proizvodov. V drugem polletju nam je zaradi sprememb nekaterih cen uspelo, da smo izgubo odpravili, da smo jo pokrili. Vsa; tako kažejo prve ugotovitve ob zaključku poslovnega leta, čeprav bilanca seveda še ni izdelana. Naši napori so bili torej usmerjeni v gospodarsko stabilizacijo podjetja in reči moram, da smo z velikimi napori celotnega kolektiva pri tem tudi uspeli. Druga osnovna naloga pa se je nanašala na zagotovitev finančnih sredstev za dokončanje investicije pri titanovem dioksidu, ki je sedaj v zaključni fazi. Reči moram, da smo tudi pri tem uspeli in investicija je s finančnega vidika v celoti po-

krita. V zvezi z uresničevanjem stabilizacijskih nalog smo pri nas izdelali akcijski program, ki so ga sprejeli samoupravni organi, v njegovo uresničevanje pa se je vključil celotni kolektiv. Med drugimi smo delali tudi po tri proste sobote v mesecu in tako doprinali vsak svoj delež k hitrejši stabilizaciji v podjetju. Mislim, da je najhujše pravzaprav že za nami.

NOVI TEDNIK: Eden izmed problemov, ki vas je pestil v lanskem letu in je verjetno aktualen tudi še letos, pa je vprašanje obratnih sredstev. Kakšna je situacija sedaj?

MILAN ZUPANČIČ: Kot osnovna zahteva je bilo to vprašanje postavljeno že v sanacijskem programu. Žal pri tem nismo v celoti uspeli, kar se je v lanskoletnem poslovanju izkazalo kot problematično. Naj omenim le to, da je moral obrat tiskarskih barv kmalu po tistem, ko je pričel z obratovanjem ravno zaradi pomanjkanja obratnih sredstev, ustaviti proizvodnjo. Vprašanje obratnih sredstev smo v glavnem reševali s povezovanjem z raznimi trgovskimimi podjetji preko katerih smo indirektno prišli do teh sredstev, da je proizvodnja

lahko kolikor toliko normalno tekla. Protj koncu leta pa smo dobili kredit za obratna sredstva.

NOVI TEDNIK: Verjetno je težko reči v kateri fazi izvajanja sanacijskega programa se trenutno nahajate. Vendar kljub temu poskušajte ugotoviti kako daleč ste pri tem prišli, kaj ste že uresničili in katere naloge pred vami še stoje?

MILAN ZUPANČIČ: Bistveno pri uresničevanju našega sanacijskega programa je prav gotovo to, da smo poslovno leto zaključili brez izgube. To je bilo v programu postavljeno kot ena osnovnih nalog. Druge naloge so bile rešene ali pa jih izvajamo. Gre za dokončanje investicije v grafični dejavnosti, to se pravi za proizvodnjo tiskarskih barv in plošč, vključno tudi predosvojenega plošče. To sta dva programa, ki jih vsebuje naš sanacijski program, poleg že omenjenega titanovega dioksida, ki bo končan v tem letu. Razen tega pa smo reševali tudi drugo novo proizvodnjo s koriščenjem obstoječih ustavljeneh naprav v nekaterih obratih. Tako je dejansko realizirano to, kar je bilo postavljeno v sanacijskem programu glede proiz-

vodnje v obratu galvanizacije, razširitve palete proizvodnje za kmetijstvo v širšem smislu in nova proizvodnja v obratu keramike, ki je prej delal izključno za potrebe ekstraktivne metalurgije. Sedaj pa smo uvedli novo proizvodnjo dimnih tuljav kot sestavni del montažnih dimnih cevi tipa Schidel. Ostanje pa seveda tudi še naloge, na katerih je treba še naprej delati kot na primer finalizacija pri titandioksidu in izdelava dolgoročnega koncepta metalurške predelave, kjer naj bi še vedno bil osnova cink kot metal.

NOVI TEDNIK: Kot pomembno dejstvo pri izvajanju vašega sanacijskega programa pa je tudi, da ste ga sprotno dopolnjevali. Kaj lahko poveste o tem?

MILAN ZUPANČIČ: To je točno. Imeli smo primere, ko je kazalo, da bomo morali določeno proizvodnjo ustaviti. Primer so cinkove čašice, ko smo razmišljali o tem, da bi ob delni dopolnitvi opreme v tem obratu prešli na proizvodnjo tub. Danes pa na primer vemo, da se je interes po cinkovih čašicah močno povečal, zato smo usmerili našo dejavnost zopet v to smer. Pri vsem tem je prav gotovo

potrebna določena fesibilnost. Upoštevati moramo akumulativnost proizvodov in velik vpliv zunanjih pogojev na določeno proizvodnjo. V tem smislu smo pač dopolnjevali sanacijski program, ustavljali proizvodnjo nerentabilnih proizvodov in forsirali tiste, ki so dajali največ.

NOVI TEDNIK: Ena izmed bistvenih značilnosti pri izvajanju sanacijskega programa v našem podjetju pa je tudi v tem, da se je kolektiv Cinkarne v to vključil ne samo z veliko aktivnostjo, temveč tudi z visoko stopnjo zavesti, pripravljenosti za sodelovanje in ne nazadnje tudi z odpovedovanjem. O tem priča tudi to, da ste sklenili delati po tri proste sobote v mesecu in s tem doprinali pomemben delež k stabilizaciji v podjetju. Člani vašega kolektiva so ob tem nedvomno izpričali visoko zavest, zrelost, v sanacijskem programu in njegovem uresničevanju pa so videli tudi svojo bodočo perspektivo. Kaj vi sodite o tem?

MILAN ZUPANČIČ: Nimam kaj dodati. Res je to, da je kolektiv izpričal visoko zavest, res pa je tudi to, da smo le v uresničitvi sanacijskega programa videli svoj boljši jutrišnji dan.

NOVI TEDNIK: Med probleme, ki vas tarejo, pa sodi tudi vprašanje pomanjkanja kadrov. Katerih profilov vam najbolj manjka in kako boste to reševali v bodoče?

MILAN ZUPANČIČ: To je posebno velik problem, še zlasti pa to prihaja do izraza sedaj, ko smo prešli na novo organizacijo v podjetju s prvim januarjem smo uvedli poslovanje po poslovnih enotah, ki bodo v bodoče prerastle v TOZD. Predvidevajo štiri TOZD v proizvodnji to je metalurgija, kemija, grafika in titanov dioksid ter seveda skupne službe. Ob tem postavljam na prvo mesto že staro bolezen — to je pomanjkanje ekonomskih kadrov. Glede na nove investicije pa prihaja do izraza tudi pomanjkanje tehničnega kadra, predvsem s srednjo, pa tudi visoko izobrazbo, ker so naloge, ki so pred nami, precej zahtevne tudi s tehnološkega vidika. Politika kadrovanja mora biti usmerjena na področje štipendiranja, istočasno, pa tudi v to, da čimprej uspemo pridobiti nove delavce vseh profilov, pa tudi manualne delavce, saj nam večkrat tudi teh primanjkuje.

NOVI TEDNIK: Kako daleč ste trenutno z investicijo pri obratu titanovega dioksida in kdaj bo stekla poskus-

na, oziroma redna proizvodnja?

MILAN ZUPANČIČ: Pri objektu opravljamo zaključna montažna dela, in v kolikor se bomo zastavljene držali, bo koncem marca stekla poizkusna proizvodnja gmenovane hladne vode. V kolikor bodo klimatski pogoji v tem času ugodni, računamo da bi lahko priložnostno naredili tudi na poskusno proizvodnjo. Zato smo v planu postavili tudi proizvodnjo končnega produkta, to je titanovega belila. V zvezi s preostane še vedno vprašanje rešitve predelave ustavi cinkove pražarne na bazis koriščenja odpadnega sulfata v mešanici s piridom da bi se kritična situacija preskrbi z žvepleno kislino ustrezno rešila. V zvezi s tem partnerjem za preureditev proizvodnje, s čimer bi dosegli dvojni efekt — pred bi namreč del odpadnih rovin v žvepleno kislino bi jo lahko hkrati v maslo kolčmah tudi pisirali na žišče.

NOVI TEDNIK: V položju ste direktor sektorja razvoja. Kako gledate na to dejavnost in kakšen je v vašem podjetju odnos do te službe, ki nedvomno izredno pomembna?

MILAN ZUPANČIČ: Razvoja ni napredka! Premalo daje za lastni razvoj, pomeni to v prvi stagnacijo, kasneje pa pad. Razvojna služba v Cinkarni deluje že dlje časa in svoje delo pač prilagaja situaciji, v kateri se je našlo podjetje in je danes vsem usmerjeno v dokončanje realizacije že omenjenih stičijskih objektov.

NOVI TEDNIK: In obcu še tole vprašanje. Kako so vaše osebne želje ob letu, ob 100-letnici obstoja delovanja Cinkarne?

MILAN ZUPANČIČ: Proslavljamo stoto obletje in moje mišljenje je, da tem trenutku nahajamo obdobju preorientacije, čer da je naša metalurška javnost vedno bolj kmetična. Moja želja bi bila, ko smo v pogon enega naših kmetičnih objektov v južni Sloveniji in največje v Sloveniji da bi v naslednjih desetletjih titanovega dioksida ostalih novih objektov jeje doseglo in obdržalo ugled, ki si ga je ustvaril v teh stotih letih, da bi dvestotletnici naši podjetji imeli lepše čase, kolikor jih imeli mi v zadnjih letih.

Razgovor pri BERNI STRANI

RES DOBRO

Veliko smo že pisali o ukrepih za odpravo nelikvidnosti in o težavah, ki jih bodo zavoljo tega imele nekatere delavne organizacije na našem območju. Nismo bili edini, ki smo opozarjali na to, da je potrebno v delovnih organizacijah takoj podvzeti vse ukrepe, da se predvidene težave omilijo, oziroma da se v celoti preprečijo.

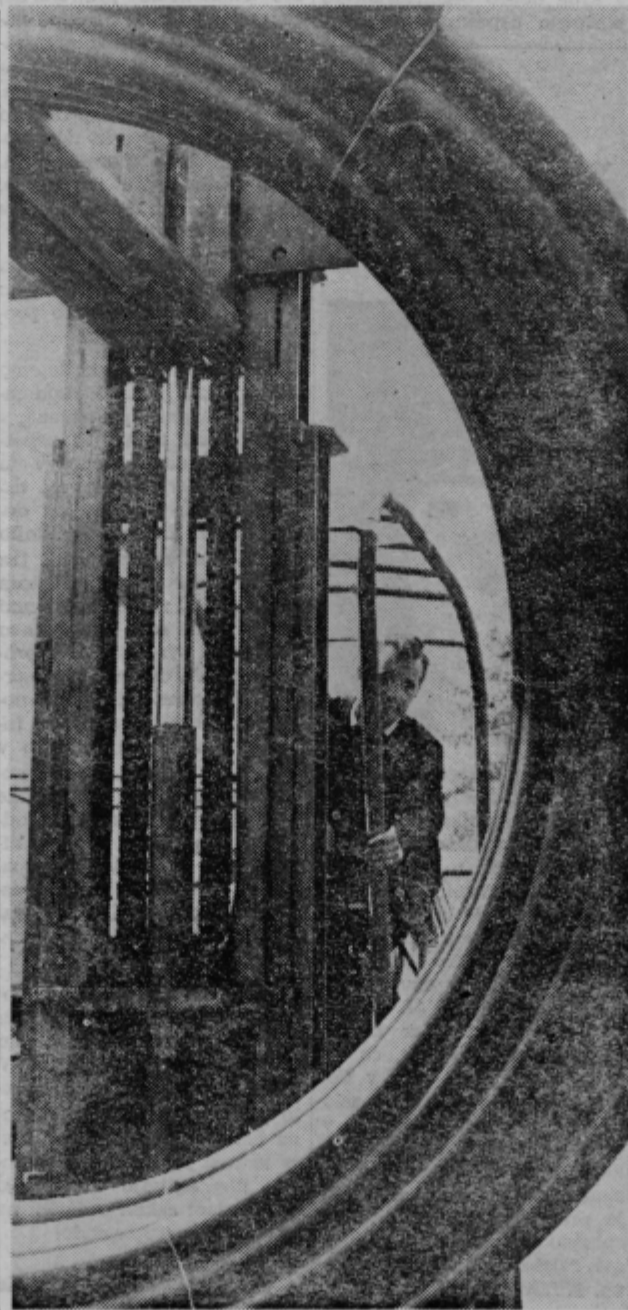
Na te stvari so opozarjali tudi forumi družbeno političnih organizacij, še zlasti medobčinski svet ZKS, ki je na eni svoji zadnjih sej tej problematiki odredil dokajšnjo aktualno težo in pomembnost. Vse kaže, da tokrat resno izrežena opozorila le niso padla na neplodna tla, da so se samoupravni organi in tudi vodstva podjetij pravočasno zavedla tega, da gre tokrat dejansko zares, da se bo sleherni odlašanje močno maščevalo in da je potrebno torej nemudoma storiti vse, kar je potrebno.

Situacija v prvem mesecu veljave teh ukrepov na celjskem območju je več kot ugodna. Ko smo se pozanimali pri Službi družbenega knjigovodstva v Celju ter povprašali po tem, koliko in katera podjetja na našem območju bodo primorana izplačevati 90 odstotne osebne dohodke, smo veselo presenečeni ugotovili, da je tako podjetje le eno (Obrtno kovinsko podjetje KOMOS iz Slovenskih Konjic). Vsem drugim je uspelo, da so se deblokirali in da jih vsaj zaenkrat ukrep

o zmanjšanih osebnih dohodkih ne bo prizadel.

Kaj lahko zapišemo ob tej ugotovitvi? Na prvem mestu to, da je bilo v delovnih organizacijah vloženi nemalo naporov, da so številna podjetja, ki so bila blokirana, izpeljala terjatve in tako uspela izplavati iz vode. Spomnimo se le, da so še pred pol leta blokirana sredstva znašala na našem območju blizu 13 milijard starih dinarjev, da so se koncem lanskega leta zmanjšala na 750 mio in da je situacija sedaj še ugodnejša. Tu je bil nedvomno dosežen izreden premik in velika so bila prizadevanja vodilnih delavcev v podjetjih. Na drugi strani pa kaže sedanje stanje tudi na to, da se v naših delovnih organizacijah dejansko da marsikaj hitro, učinkovito ter natančno izpeljati, če obstoje za to potrebni motivi in utemeljeni razlogi. S tem pa vsekakor velja računati tudi v bodoče, kajti trenutno dobro stanje ne sme nikogar uspavati. Kot smo nekoč že zapisali — pretirani optimizem je lahko pri ocenjevanju gospodarskih tokov kaj hitro škodljiv. Ne glede na to, pa nas poslovni uspehi ob koncu lanskega leta, trenutno stanje pri uveljavljanju nelikvidnostnih ukrepov na našem področju razveseljuje in v tem našem veselju naj bi bila podana trdna osnova za še večje napore in uspehe v bodoče. V tem je napredek, to je pot v končno stabilizacijo našega gospodarstva.

B. S.

Iz dela žalskih sindikatov

DOSLEDNO DELAJO

Občinski sindikalni svet v Zalcu je sprejel konkreten akcijski program bodočega delovanja, tako za občino, kakor tudi za delovne skupnosti. Upošteva dejstvo, da so žalski sindikati tudi v minulem obdobju svoje delo usmerjali na podlagi programa, so tokrat svoje naloge le še razširili, jih konkretno opredelili ter jim dali tudi ustrezno politično težo, izhajajoč pri tem iz pisma predsednika Titana in izvršnega biroja. Tako stopajo v prihodnje obdobje aktivnosti tudi žalski sindikati po poti, ki jo je začrtal ta zgodovinsko pomemben dokument.

Podobno kot v minulem obdobju bodo tudi v bodoče sindikati še naprej namenili največ pozornosti razvoju gospodarstva in občini ter po svojih močeh prispevali k njegovemu čimprejšnjemu stabilizaciji. Izvajanje stabilizacijskih ukre-

pov in posledice, ki izhajajo iz tega, bodo v središču pozornosti žalskih sindikatov. V svojem programu dela še posebej opozarjajo na izvajanje ukrepov za odpravo ne likvidnosti, kajti tudi v njihovo občino bodo nekatere delovne organizacije imele pri tem določene probleme. Sindikati se nameravajo pravočasno vključevati v celoten proces uresničevanja stabilizacijskih ukrepov, poudarjajoč pri tem potrebo po skrajni doslednosti. Da bi se vnaprej izognili vsem nepredvidenim negativnim reiranjem, ki so vedno praviloma posledica nezadostne obveščeniosti, se sindikati zavzemajo za to, da morajo odgovorni dejavniki v delovnih organizacijah delavcem sprotno in pravočasno posredovati objektivno sliko dejanskega stanja. Le tako bo mogoče uspešno premagovati predvide-

ne težave.

Zlasti pa sindikati v svojem programu poudarjajo pomen vsestranskega varčevanja z družbenimi sredstvi. Še zlasti pa so ob tem opozorili, da ne gre za varčevanje samo v proizvodnih delovnih organizacijah, temveč velja to enako za družbene službe in vse ostale institucije. Ugotoviti moramo, da se je vpliv teh stališč že poznal ob novem letu, ko je bil v delovnih organizacijah prihranjen prenekateri družbeni dinar, ki smo jih v prejšnjih letih tako širokopotezno trošili.

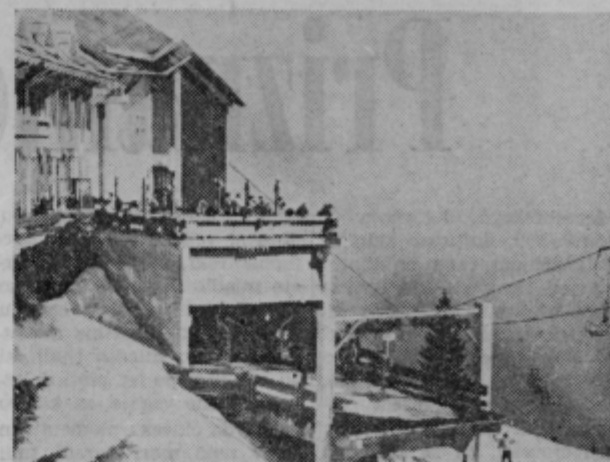
Med posebne naloge žalskih sindikatov v predstojećem obdobju spadajo tudi tiste, ki izvirajo iz spoznanja, da zaposleni v vseh delovnih organizacijah niso dovolj seznanjeni s samoupravnimi sporazumi o delitvi osebnih dohodkov. Zaradi tega bodo izdelali posebno analizo o delo-

vanju samoupravnih sporazumov, pri čemer pa nameravajo ponovno pregledati tudi posamezne pravilnosti o delitvi osebnih dohodkov v nekaterih delovnih organizacijah. Naloge s tega področja bodo uresničili že do sredine februarja.

Samo po sebi pa je umevno, da bodo sindikati v žalski občini spregovorili tudi o aktualnih problemih samoupravljanja, pri tem pa še zlasti o celotni problematiki uresničevanja ustavnih dopolnil. Ustanavljanje temeljnih organizacij združenega dela ter poglobljanja samoupravnih odnosov in uresničevanja nalog iz takolimenovanih delavskih dopolnil bo med temeljnimi nalogami sindikatov in njihovih osnovnih organizacij.

B. STRMCNIK

turizem

Turistični center na Golteh je šele pred dnevi začel svoje zimsko življenje. In vendar še ni takšno, kot si ga želijo delavci v hotelu in zlasti vsi ljubitelji smučanja. Snega je dovolj in premalo. Če bi zapadel novi, bi ga ne bilo preveč.

ZIMSKA SEZONA

Začetek letošnje zimske sezone je bil več kot obetaven. Konec novembra lani smo imeli idealne pogoje za smučanje. Zal pa so bili več kot kratkotrajni. In potem dolg odmor vse do sredine prejšnjega tedna.

Cetudi bo nadaljevanje zimskega obdobja s snegom ugodno, suhega decembra ne bo moč nadoknaditi. Zato so napovedi za letošnje zimsko sezono previdne.

Zaradi slabih pogojev za smučanje tudi gostov ni bilo in tako je statistična služba pri celjski turistični zvezi ves mesec december ugotavljala manjši dotok turistov. Nič čudnega! Enako je bilo tudi v januarju, vse do novega snega. Tedaj so se vsaj izrazito zimske zmogljivosti napolnile. To še zlasti velja za Golte z dependansami in Mozirsko kočjo pa tudi za nekatere druge postojanke.

Zimska sezona postaja tudi za naše območje vse bolj zanimiva. Tega se dobro zavedajo gostinski in turistični delavci. Njihova prizadevanja se kažejo tudi v urejanju vse večjega števila smučarskih vlečnic. Zdej se s temi napravami ponašajo v Gornjem gradu, v Lučah, na Ljubnem ob Savinji, v Braslovcah, v Libovjah pri Celjski koči, na Svetini, v Senthurju, v Slovenskih Konjicah, v zadnjem času pa tudi na Dobrni in v Rogoški Statini. Tu si zdraviliški in zimski turizem podajata roke.

Toda to ni vse! K zanimivosti zimskega turizma prispevajo tudi primerne prireditve. Zal smo na tem področju več ali manj bosi. In končno je treba v ta koš vreči tudi gostinske usluge in njihove cene. Pripomb na slednje je čedalje več.

K popularizaciji zimskega turizma bi lahko dala svoj delež še tekmovanje v smučskih skokih. Zdej se s to panogo resneje ukvarjajo le v Velenju, v drugih krajih zamira. Predvsem pa to velja za Celje. Škoda!

Naj bo tako ali drugače, od turizma, tudi zimskega, bi lahko izžrili več. Zato pa bi morali vanj tudi več vložiti in poskrbeti, da bodo tudi zimski meseci vabljivi. Možnosti za to je dovolj, kaj pa pripravljenosti?!

Šentjur

NIČ O TURIZMU

Ta panoga gospodarstva je v občini Šentjur pri Celju slabo razvita, zlasti z vidika kvalitete nudenja gostinskih uslug kot tudi v opremljenosti gostiln, medtem ko o turizmu v dosedanjem obdobju sploh ne moremo govoriti.

Gostinske usluge nudijo družbeni sektor v štirih enotah: v Gorliu, Ponikvi ter v Sladici in Expressu v Senthurju, ki organizacijsko spadajo pod »Merx« Celje. Število zasebnih gostiln v zadnjih letih sicer počasi, toda vztrajno pada. Še pred nekaj leti je bilo na celotnem območju občine 28 gostiln, v letu 1971 že 23, lani pa samo še 20 gostiln. Poleg nezadostnega števila gostiln ugotavljajo za pretežni del obstoječih, da so v slabem in neurejenem stanju. Mnoge od njih so brez potrebnih sanitarij. Nudenje gostinskih uslug v odročnih gostilnah je v večini primerov na nizki kvalitetni ravni, čemur je vzrok tudi izredno slaba kvalifikacijska struktura gostinskih delavcev. Po oceni ima komaj 20 odstotkov vseh gostinskih delavcev ustrezno strokovno izobrazbo. Zaskrbnjuječe je tudi dejstvo, da je starostna struktura zasebnih gostilničarjev izredno neugodna in da bodo določene gostilne po upokojitvi sedanjih lastnikov ostale brez nasledstva.

V bodoče bo morala občinska skupščina s svojimi ukrepi, predvsem stimulatavnimi, zainteresirati mlajši rod za opravljanje gostinske dejavnosti, predvsem pa iskati vse oblike virov za soudeležbo pri urejanju gostinskih prostorov.

Prenočitvenih kapacitet v občini zelo primanjkuje. Čeprav jih praktično sploh ni. Čeprav trdijo, da so v občini ugodni pogoji za razvoj turizma, se ta pri takšnih slabih cestah res ni mogel razviti. Z izgradnjo ceste Crnolica—Planina bo odpravljen glavni zaviralni moment, da se turizem v teh krajih ni razvil. Toda ob premajhnih prenočitvenih kapacitetah bo možen le izletniški turizem. V prvi vrsti je potrebno usposobiti določeno število zasebnih gostiln za povečanje prenočitvenih kapacitet, ne nazadnje pa povezati stike z določenimi turističnimi organizacijami, ki bi bile zainteresirane za izgradnjo kakšnega turističnega objekta. Izredni naravni pogoji za turizem so tudi v Dramljah (okolica Urslje gore) in v Ponikvi. V vseh treh krajih bo možno s preusmeritvijo kmetij razviti kmečki turizem.

D. P.

Opravičilni intervju

NAPACNA SLIKA IN...

Ko sem po izidu tednika ugotovil, da je ob sporočilu o izvotljivem novem predsedniku občinskega odbora ZB NOV v Laškem priobčena napacna slika, je bilo seveda prepozno. Objavljena fotografija predstavlja namreč enega od soustanoviteljev pokrajinskega odbora OF za Stajersko Jožeta Jurača. Spričo te neljube napake sem se šel Leopoldu Ožeku osebno opravičiti.

— Ste zelo hudi zaradi zamenjave fotografij? K sreči smo vas vsaj zamenjali s podobno človeka, ki je prav tako kot vi zaslužna osebnost v naši revolucionarni preteklosti?

— Vem, da zamenjava ni bila namerna in provokativna. Se pač zgodi, kot pravite, tiskarski škrtat. Vendar bolj nerodno je, da ste me poslali v partizane leta 1942.

— Kako, poslali? Iz vaših partijskih dokumentov je razvidno, da imate od leta 1942 dvojno štetje?

— Seveda imam dvojno štetje, ker se dvojno šteje aktivno organizirano delo prav tako kot aktivna udeležba v partizanskih enotah. Oboje šteje kot aktivna udeležba v revoluciji, je pa vendar bistvena razlika, ki bi jo bilo treba omeniti.

— Torej še en razlog več za opravičilo, čeprav menim, da je bilo delo ilegalca, političnega delavca med vojno navadno bolj tvegano in nevarno, kot boj v oboroženi enoti. Ali bi, tovariš predsednik, za trenutek opustili svojo skromnost? Vemo, da ste bili večkrat odlikovani. Nosilec kakšnih odlikovanj ste?

— Med vojno sem si prislužil medaljo za hrabrost, medaljo in orden za zasluge za

narod. Za uspehe pri delu v družbeno-političnih organizacijah in delu za cilje naše samoupravne družbe me je predsednik Republike odlikoval z redom dela z zlatim vencem. Lani sem ob občinskem prazniku bil med prejemniki nagrade »2. julija, za

delo v organizaciji rezervnih starešin sem namreč kapetan I. klase, pa sem ob prazniku JLA v lanskem letu dobil srebrno plaketo združenja rezervnih vojaških starešin.

— Kako ste sprejeli dejstvo, da ste na čelu borbene organizacije v občini in kako je novi odbor začel svoj mandat?

— Glede zaupanja organizacije sem počaščen, moram pa reči, da sem s težavo privolil, saj sem se moral ravnati zaradi slabega zdravja invalidsko upokojiti. Privolil sem, ker so mi tovariši v novem odboru obljubili vso pomoč in tesno sodelovanje. Novi odbor je dobro začel. V petek bomo skupaj s predsedniki krajevskih organizacij ZB sprejemali akcijski program občinske organizacije za letošnje leto. Nalog je veliko, zlasti po tem, ko je maršal Tito tolikanj poudaril svoje zaupanje v našo organizacijo pri boju za uresničitev perečih nalog v naši družbi.

J. Kr.

V vsak dom
NOVI
TEDNIK

STANE KOKELJ

Nasproti mi sedi miren in preudaren sogovornik. Ko govori o sebi je skromen in še sem se bala, da bo v svoji skromnosti od-

klonil pogovor. Pa je beseda le stekla. Kasneje sem izvedela, da je tih le takrat, ko govori o svojem življenju. Vse drugačen pa je, ko govori o »svojem« podjetju. Takrat zna povzdigniti glas in kritična beseda najde svoje mesto. Isostril si jo je v podjetju, Lesno-industrijskem obratu v Slovenskih Konjicah, kamor je prišel kot štipendist.

Danes opravlja tu upravniške funkcije, tem pa so se pridružile še druge. Toliko jih je, družbenih in političnih, da nismo našli mesta zanje v tem drobnem zapisu o človeku, ki svojo energijo izžareva na toliko področjih. Naj omenimo le eno v vrsti drugih, ki Kokelja kot človeka, poštenjaka najbolj okarakterizira predsedniška funkcija komisije za ugotavljanje premoženja občanov.

Ceprav mu je zibel pred osemindesetimi leti stekla na Gorenjskem, v vasi

Mlaka pod Starim vrhom, je v dvanajstih letih bivanja na Stajerskem postal že prvi Konjičan. Tu se dobro počuti in v toplem domu najde svoje zavetje. Življenje v številni kmečki družini (deset otrok je povila mati), mu je zgodaj krojila pot. Najprej se je izučil za mizarja, potem je »zgulila« klopi srednje lesne sole, kasneje pa je bil med prvimi slušatelji lesnega oddelka na biotehniški fakulteti v Ljubljani. Les doma, rojen v osrčju gozdov, les v soli, les v službi. Vulgarna oznaka za dejavnost človeka, ki se vse življenje seznaja z njim. Se vedno ga miha njegov čar, zato ga bo njegova tiha želja, poglobljati se v študij, peljala še naprej. Se bi rad študiral, čeprav mu tehnologija lesa ne sivi las. Boji se postati tehnokrat in njegovi obiski v tujini so bili namenjeni tudi temu, da je v svoji stroki na tekočem. Zdi se mu,

obrazi

da se še vedno pogloblja premalo in za svojo stroko pade pripomba na ta račun, češ, preveč smo vsi praktičisti, premalo pa ustvarjalci. Morala izhaja ta ugotovitev tudi iz strokovnega stanja v njihovem podjetju, kjer je edini diplomirani inženir svoje stroke. Rabili pa bi jih še veliko več. Počasi bodo to morali urediti, razmišlja in pripomi, da bo se to zgodilo samodejno. »Časa ne moremo prehiteti, niti stvari predstavljati na glavo«.

Pogovor z diplomiranim inženirjem lesne stroke Stanetom Kokeljem, se je iztekel. Kramljanje z ljudmi, ki imajo pred sabo jasno začrtano pot je vedno prijetno. In to — edini inženir v podjetju, ima.

Z. STOPAR

XX. parada harmonikarjev

Priznanje za trud

Amaterskega delovanja v kakršnikoli kulturni skupini v današnjem času ne moremo več razumeti kot nekaj manj kvalitetnega, morda diletantskega ali kaj podobnega. Nasprotno — amatersko delovanje je danes kvaliteta. Kvaliteta v vsakdanjem življenju, kvaliteta v želji človeka, da se kulturno udejstvuje ter s tem plemeniti sam sebe in okolico.

V tem smislu, amatersko ljubiteljsko, je izpadla tudi nedeljska XX. parada harmonikarjev celjske Svobode. To je bilo res slavje, na katerem smo se lahko prepričali o zanimanju mladine za harmonikarsko glasbo, o požrtvovalnosti vseh, ki pomagajo pri sekciji harmonikarjev in glasbeni šoli DPD Svoboda pa tudi o precejšnjem kulturnem poslanstvu, ki ga izpričuje delo omenjene amaterske institucije. Dvajset let je doba,

ki v amaterskem delovanju pomeni veliko. V celjski harmonikarski šoli to pomeni vrsto mladih glasbenikov, ki so bili deležni pouka v igranju na slovenski »ljudski« instrument. Vrsto mladih ljudi, ki so bili tudi po tej plati deležni glasbene vzgoje, za katero vemo, da človeka plemeniti in ga v neki meri naredi tudi »vzvišenega« nad ostalimi. Dvajset let pa pomeni tudi požrtvovalnost pedagoga Oskarja Leskovška, ki je kljub skromnim razmeram, v katerih lahko dela, naredil veliko. Toliko lahko naredi le največji ljubitelj tovrstne glasbe in naše mladine. Vzgojil je vrsto mladih harmonikarjev, od katerih so se nekateri vključili v sekcijo ali pa nastopajo samostojno. Pri tem pa tudi ne gre prezreti dejstva, da tako šola kot sekcija harmonikarjev pri DPD Svoboda nista bili vedno de-

ležni družbenega priznanja, ki bi ga — že zaradi podatkov, ki smo jih navedli — morali dobiti.

Na nedeljski XX. paradi harmonikarjev je nastopilo okrog 60 mladih glasbenikov v petih različnih skupinah, poleg tega pa še šest solistov in duet. Trije zbori harmonikarske šole, od najmlajših do malo večjih, pa še dva orkestra sekcije harmonikarjev DPD Svoboda — vse pod vodstvom Oskarja Leskovška — so imeli skrbno izbran program, pri katerem so prišli na svoj račun tako ljubitelji lahke, domače in tudi bolj zahtevne glasbe. V prvem delu, to je pri nastopu treh zborov harmonikarske šole, smo lahko opazili nekaj talentiranih harmonikarjev. V zborih smo pogrešali izenačenost pri izvajanju, kar pa je spričo tega, da so sposobnosti učencev različne, precej razumljivi-

brez nje — ne morejo, saj prvi nima poslušalca, da bi poslušal zvonove — čas, Drugi pa je gluha na eno uho. Tedaj se postavi na noge Četrti, on bo novi Gospod. Krog je sklenjen, vse bo šlo pa starem naprej.

V to skromno dogajanje je avtor vtkal vrsto miselnih in življenjskih situacij, ki nam razkrivajo razne popačenosti v človeškem ravnanju in odnosih. Tako opazimo pri podrejenih: stremušvo, podtikanje, nesamostojnost mišljenja ali pa zvitost, lažno samokritičnost, rivalstvo, konformizem, zavarjanje oblasti, kult osebnosti, demagogijo, strah pred zamero, sprenevedanje, popačeno ambicioznost, podrejanje znanosti in umetnosti, pasjo poslušnost, prilagodljivost, politični verbalizem, nagnjenost k sumničanju, dvoilčnost — in kar je še takih glavnih grehov.

E. GORŠIČ

iz dnevnika slg

DVOJE POMEMBNIH GOSTOVANJ bomo imeli v naslednjih dneh.

V soboto, 27. januarja bo gostovalo v Celju Slovenska gledališča s komedijo Rogera Vitracja **VIKTOR ALI OTROCI NA OB-LASTI**. Iz nje je tudi objavljena fotografija (slika 13) hom režiral Dino Radojević. Vse ljubitelje gledališča vabimo in opozarjamo na ta zanimiv dosežek mariborskega gledališča. Naslednje gostovanje pa bo v torek, 30. januarja, ko se nam bo predstavila Mesino gledališče ljubljansko z novim delom Andreja Hienca **LAZNA IVANA** v režiji Dušana Jovanoviča. To gostovalno predstavo si bo tudi ogledal selektor Sterijinega pozorja, saj, kakor je znano, Mesino gledališče ljubljansko zaradi adaptacijskih del še vedno igra na manjših amaterskih odrih, tokrat se bo s tem delom torej prvikrat pojavilo na velikem profesionalnem odru. Obe deli v izvedbi uglednih gledaliških hiš toplo priporočamo celjski publiki.

Smiljan Rozman: Zvonovi

Pred nedavnim smo videli v celjskem gledališču krstno predstav »Zvonovi« Smiljana Rozmana. Z njo so naši gledalištniki odprli Oder Herberta Grūna, nekdanjega celjskega dramaturga in umetniškega vodje. Njegovo ime je povezano z iskanjem novih izraznih možnosti igre in odrskega pogovornega jezika. Oder Herberta Grūna je pravzaprav nadaljevanje pred leti ukinjenega Malega odra. Bil bi naj nekakšna celjska oblika eksperimentalnega gledališča. Po besedah Bojana Štiha naj bi »provincna« začela s tem novo kulturno-politično dejavnost. Celjsko gledališče hoče biti in ostati ljudsko, sodobno in odprto — brez oportunitizma do velikih in malih bogov tega sveta in brez strahu pred molkom osamljenega in nesrečnega

človeka. Iskati hoče novih odskih možnosti in nenavadnih izrazov.

»Zvonovi« so začetek predstav na Odru Herberta Grūna in so avtorjev dramski prvenc. Knjižna oblika drame se malo razlikuje od odrske izvedbe. Režiser se je potrudil, da je igro iztrgal iz spon tekstualne informacije in ji dal svojsko gledališko govoricu. Knjižni tekst je prirejen za šest oseb, dejanje pa je postavljeno v pisarniško okolje. Nastopajo Gospod kot nosilec oblasti v mestu in njegovi najbližji podrejeni, ki predstavljajo prvi krog njegovih sodelavcev. Imenovani so enostavno z vrstilnimi števkami: Prvi, Drugi, Tretji in Četrti. Z osebnim imenom je poimenovana le Neli, hči Tretje in Gospoda. Gospod je dober in moder pred-

stojnik in vsi ga imajo radi — dokler se usodno ne zmoti. To pot dramska kritika ne leti nanj, ampak na njegove podrejen in na njihov način mišljenja in reagiranja ob usodnih dogodkih. Gospod je moder in poslušna vedno zvonove, kako pojo. Ti so namreč glasniki časa in ljudskega razpoloženja. Prisluškuje jim z ušesi in s posebnimi aparati. Lepo mu pojo: Do, Re, Mi — veliki, srednji, mali zvon. Težav ni, podrejeni so prizadevni in zato dobivajo čebčlice na panoju. Težave nastanejo, ko se Gospod prehladi in nenadoma zasliši drugačno trozvočje: Fa, Sol, La. Sodelavci seveda slišijo Do, Re, Mi. Pa kaj zato! Gospod zanje misli pa naj tudi sliši. Vsi mu pritrjujejo, da ima prav. Pokaže se njihova ponjglavost. Prvi mu je vdan zaradi stremušstva, Drugi je nekaj doživel in je na smrt prestrašen, Tretja mu je vdana, ker je njegova ljubica, Četrti pa ne premišlja in le izvaja, če je treba koga zapreti. Podoba naravnega življenja in pameti je le Neli.

Gospod pa mora zaradi prehlada v zdravilišče — na počitnice. Podrejeni morajo ukrepati. Vsi meščani morajo slišati Fa, Sol, La in se po tej ideologiji ravnati. Zato sprejemajo nove zakone, uredbe, navade in preuredijo promet — odslej bodo vozili po levi. Tudi žrtve so — kot vedno ob novostih, Tudi aparate za poslušanje zvokov bodo »popravili«. Znanstveniki morajo pokimati ali pa jih bodo uklonili. Tudi kultura in umetnost morata zakorakati po novem trozvočju. In vse steče. Tedaj pa se pojavi Gospod — čili in zdrav. Presečen je, ker sta Neli in Tretja v zaporu. Neli je še vedno slišala Do, Re, Mi in je z mladimi demonstrirala. Gospod je jezen. Spozna, da je imel vato v ušesih in da se je zmotil. Zvonovi resnično pojo Do, Re, Mi. Prvi in Drugi morata med ljudi in jih obrniti k staremu. Upreta se, kajti ljudje bi ju ubili, če bi stopila prednje. Zato pošljeta novo možnost: pokličeta Četrtega in Gospodu vzamejo oblast. Toda kaj sedaj — na Gospoda so navajeni,

brez nje — ne morejo, saj prvi nima poslušalca, da bi poslušal zvonove — čas, Drugi pa je gluha na eno uho. Tedaj se postavi na noge Četrti, on bo novi Gospod. Krog je sklenjen, vse bo šlo pa starem naprej.

V to skromno dogajanje je avtor vtkal vrsto miselnih in življenjskih situacij, ki nam razkrivajo razne popačenosti v človeškem ravnanju in odnosih. Tako opazimo pri podrejenih: stremušvo, podtikanje, nesamostojnost mišljenja ali pa zvitost, lažno samokritičnost, rivalstvo, konformizem, zavarjanje oblasti, kult osebnosti, demagogijo, strah pred zamero, sprenevedanje, popačeno ambicioznost, podrejanje znanosti in umetnosti, pasjo poslušnost, prilagodljivost, politični verbalizem, nagnjenost k sumničanju, dvoilčnost — in kar je še takih glavnih grehov.

Glas človeške neizkrivljenosti je Neli z njenimi mladimi; zato pa mora v zapor. Preseneča nas samo konec. Ta je pesimističen. Prvega Gospoda zamenja drugi, v človekovega delovanju, čustvovanju in odnosih se nič ne spremeni — krog se le obrne. Zato pa v nas zavzveni predstava — z iztekom nismo zadovoljni, to pa govori za boljšega človeka.

Odrska izvedba je originalna. Režiser Dušan Mlakar je dogajanje prestavil iz pisarniškega v tovarniško — tekstilno — okolje. Nastopajoči se silno trudijo ob gorah predava in ga razvozlaajo. Pri tem pa niti ne opazijo, kakšni so rezultati njihovega dela — teh namreč ni. Primitivnost v mišljenju podrejenih je Melita Vovkova podala s primitivnostjo v obleki. Scena pa je razkrivala šarotovarniške delavnice. Tekst in situacija sta pri taki obdelavi res malo trpela, poudarjeno pa je bilo ozračje. Omeniti moramo lepo, usklajeno igro nastopajočih, kar kaže na umetniško rast celjskega ansambla. Gospoda je zaigral Sandi Krošl, Prvega Branko Grubar, Drugega Bogomir Veras, Tretjo Jana Smidova, Četrtega Stefan Volf, Neli pa Jadranka Tomažičeva.

JANEZ ERKLAVEC

Šolsko polletje se izteka

Jutri bo na našem območju prejelo polletna spričevala skoraj 35.000 učencev, ki obiskujejo pouk v najrazličnejših šolah od osnovnih do višjih. Spričevala so nagrada za vložen trud in prizadevanje, so pa tudi graja za neprizadevnost in lenobo. Lahko bi še dolgo naštevati, kaj vse so spričevala. Velika večina otrok in z njimi tudi staršev se jih veseli, nekaj pa je tudi žalostnih prizadetih. Zal je tudi nekaj takšnih otrok in staršev, ki jim ni mar, kaj je napisanega v spričevalu, pa naj je to ob polletju ali ob zaključku šolskega leta.

Učni rezultati kažejo, da bo v letošnjem šolskem letu nekoliko bolje kot lani. Vzroki so različni in mnogostrani. Verjetno pa ne bomo veliko pogrešili, če med njimi izpostavimo naslednja dva. Najprej nekoliko boljši materialni položaj šolstva v najširšem pomenu besede ter pričetki spreminjanja odnosov med učitelji in učenci. Poslednje je izredno pomembno, ker se bo s temi spremembami obogatila širina znanja učiteljev, njihov odnos do učenca pa bo postal del odnosov, ki jih do osvojitve učencev in s tem tudi celotna generacija. To pa je ena izmed poglavitnih nalog naše socialistične, samoupravne in demokratične šole.

Ob teh koristnih spremembah bi radi opozorili na dvojno. V večini šol posvečajo ob razgovorih, na konferencah, uradno ali neuradno — veliko časa predvsem slabšim učencem. Res je, da moramo z slabših učencih vedeti čim več, saj jih je ob povprečni ocenitvi več kot 30 odstotkov glede na vpis, da jim lahko pomagamo, enako pa drži, da zaradi tega po šolah namenjajo nadarjenim učencem zelo malo časa. V večini primerov se zadovoljujejo z ugotovitvijo, da je učenec nadarjen — v širša spoznanja pa se le redko spuščajo. Menimo, da so ravno konferenice, na katerih pedagogi ugotavljajo učno-vzgojne rezultate, primerne za ugotavljanje in sprejemanje nalog v zvezi z zelo nadarjenimi učenci — ne na splošno, ampak konkretno predvsem ob določenih predmetih. Ne bomo zapisali nič novega, če rečemo, da je skrb za talente nujna, in če jih zanemarimo, jih v bistvu kaznujemo in delamo iz njih neke vrste duševne pohabljenice.

Druga na kar bi radi opozorili, je, da spremembe, ki jih vnašajo spoznanja o drugačnih odnosih med učitelji in učenci, zahtevajo tudi odločitev, sprejem ali spoznanje o določenih minimalnih učnih normah, ki so nujne predvsem za osnovno šolo, kjer je trenutno skoraj toliko meril, kot je na šolah učiteljev. Učna zmogljivost se logično spreminja z učencem okoljem, kar učitelji na osnovnih šolah dobro vedo pa žal tega vedno ne upoštevajo, medtem ko učitelji na srednjih šolah tega pri načinu pouka in ocenjevanja skorajda sploh ne upoštevajo. O soustvarjanju pri pouku in ocenjevanju ustvarjalnosti slišimo bolj redko in še to nekaj več v teoriji, bolj malo, če že ne čisto nič, pa v praksi. Oboje pa je z minimalnimi učnimi normami sestavni del novih odnosov v šolah.

J. ZUPANČIČ

„Rdeča konjenica“

Igralec Marjan Dolinar je pripravil nov samostojen celovečerni umetniški večer, katerega premiera bo v torek, 2. februarja ob 20. uri v Slovenskem ljudskem gledališču v Celju. Izvajal bo znamenito »Rdečo konjenico« Izaka Bablja, sovjetskega pisatelja židovskega rodu, doma iz Odese. Rojen je bil leta 1894 in »izginil« v času Stalinovih čistk okrog leta 1938. Danes velja »Rdeča konjenica« za najlepše delo iz obdobja ruske domovinske vojne.

Devet izbranih zgodb: Prehod čez Zbruč, Sonce Italije, Gedali, Rabin, Pot v Brode, Pokopališče v Kozani, Saška Kristus, Berestečko, Večer in Rabinov sin predstavljajo v scenski postaviti in glasbeni opremi (židovski spevi in slavogoge) zanimivo in sugestivno celoto. Osnutek za kostum je delo Mije Jarčeve, »Rdeča konjenica« pa je v prevodu Ceneta Kopčavarja.

Zborovski seminar

V soboto bo v Mozirju seminar za zborovodje odraslih zborov. To je prvi tak seminar v organizaciji lani ustanovljenega združenja pevskih zborov celjske regije.

Doslej je bilo pri večini zborov na našem območju opazno precejšnje pomanjkanje v poznavanju literature, formiranju zvoka zbora, dokaj slabo pa je bilo tudi metodično delo s pevci v amaterskih zborih. V želji, da bi se podobne pomanjkljivosti odpravile, bo združenje pevskih zborov nudilo zborovodjem možnost za strokovno izpopolnjevanje. Na prvem seminarju, ki ga bodo pripravili to soboto v Mozirju, bosta predavala Egon Kunej o metodični dela z zborom ter Jože Gregorc o formiranju zvoka zbora.

Ob koncu pa se bodo zborovodje iz celjske regije še posvetovali o nadaljnjem delu pevskega združenja ter o letošnjem medobčinskem pevskem srečanju. — ed

Šentjur

O PROSTORIH

Program izgradnje osnovnošolskih prostorov v obdobju do leta 1975 izhaja v šentjurski občini iz sedanjih potreb in upošteva možnosti financiranja v naslednjih letih. Na določenih šolah obstaja kritičen problem pomanjkanja učilnic, kar ima za posledico nujnost dvoizmenskega pouka.

Tako so se odločili za gradnjo telovadnice pri osnovni šoli Šentjur in za gradnjo nove šole v Šentjurju oziroma za podaljšek stare šole. Šola v Loki pri Zusmu je v izredno slabem stanju, tako da je bivanje v njej življenjsko nevarno. Za adaptacijo ni primerna, zato predvidevajo novogradnjo v montažni izvedbi s štirimi učilnicami, pripadajočimi prostori in učiteljskim stanovanjem. Po grobih predvidevanjih bodo stroški skupno z opremo znašali okrog 2.500.000 din.

Šola v Slivnici ima zaradi tesnih prostorov dvoizmenski pouk, saj ima sedanja šola le 8 matičnih učilnic, medtem ko je oddelkov 15. Tudi površina razreda na učenca 1,1 kvadratnega metra je naj-

manjša med vsemi šolami. Ob izgradnji šole je bila sicer predvidena tudi telovadnica, ki pa zaradi pomanjkanja sredstev ni bila zgrajena. Z izgradnjo oziroma dozidavo bi pridobili 800 kvadratnih metrov površine. Stroški dozidave bodo po predračunu znašali okrog 4.000.000 din in bi se financirali 80 odstotkov preko RIS, za ostalih 20 odstotkov pa bi bilo potrebno najeti bančni kredit.

Osnovna šola Ponikva pri Grobelnem ima 5 učilnic in 10 oddelkov, torej popolni dvoizmenski pouk. Predvidevajo novogradnjo telovadnice in 4 učilnic s pripadajočimi prostori. Tudi ti stroški so ocenjeni na 4.000.000 din in bi se krili s kreditnimi sredstvi.

Glede na število oddelkov na eno učilnico je najbolj zasledena šola Dramlje. S pridobitvijo vsaj enega prostora, za kar pogovori že potekajo, bi dosegli 1,8 izmenski pouk. Na kakšne posebne dozidave ne računajo, ker bi bilo to ekonomsko neopravičljivo glede na to, da bo prišlo čez dve ali tri leta do reorganizacije šolske mreže.

V ponedeljek so v Šentjurju odprli novo lekarno v pritličju novega zdravstvenega doma. Celjske lekarne so s tem opremile na novo že peto lekarno v celjski regiji. Investicija je skupaj veljala 60.000 novih dinarjev, polovica od tega je bila porabljena za opremo, ki jo je izdelal domači »Alpos«. Najmodernejša notranja oprema je bila izdelana po idejnih zamislih upravne magistre Božene Stuparjeve in direktorja celjskih lekarn magistra Dušana Gradišnika. Nova lekarna je velika pridobitev za Šentjur, zlasti še, ker je funkcionalno povezana z zdravstvenim domom v gornjih nadstropjih.

Žalec

OCENA DELA

Člani Prostovoljnega gasilskega društva v Žalcu so se preteklo soboto zbrali na rednem letnem občnem zboru, tokrat že 92. po vrsti. Med udeleženci letne konference so bili tudi predstavniki občinskih vodstev družbeno političnih organizacij, skupščine ter postaje milice.

Predsednik društva KAREL STRAHOVNIK je v svojem govoru nanizal mnoge uspehe in dosežke v minulem obdobju, opozoril pa je tudi na nekatera še nerešena vprašanja, ki tarejo društvene delavce. Na letni konferenci sta poročala MARTIN CILENSEK, poveljnik v društvu in RIHARD KOPUSAR, referent za mladino. Med večje probleme, ki jih bo treba urediti v bližnji prihodnosti, je med drugim tudi vprašanje stanovanja za voznika gasilske cisterne, saj bi le-ta moral stanovati čim bližje gasilskemu domu. Na zborovanju gasilcev pa so podelili še nekatera priznanja. Med drugim je prejela knjižno nagrado učenka BRANISLAVA ROZMAN iz Žalca, za svoj spis ob tednu požarne varnosti. Poleg nje pa sta prejeli občinsko pri-

znanje tudi JANJA OCVRK in DARJA BOZIC.

Med večje naloge, ki v bodoče stoje pred tem dru-

štvom, pa spada tudi graditev novega gasilskega doma, nabava novega gasilskega avtomobila ter seveda stalno usposabljanje in budnost za eventualne nujne intervencije.

TONE TAVČER

Velenje

CESTE!

Sedanji pa tudi prihodnji razvoj velenjske občine, zlasti še Velenja, je močno odvisen od prometnih povezav. Velenje in velenjska občina sta se znašli v tako imenovanih ozkih cestnih škarpah, ki pa bodo ob hitrem nadaljnjem razvoju občine in njenega središča postale resna ovira. Zato ni naključje, da v družbenem načrtu za letošnje leto opozarjajo na nujnost začeta reševanja cestnega križa v občini, ki naj bi zagotovil boljše cestno prometno povezavo s sosednjimi območji.

Problem se odpira pri cesti Arja vas—Velenje—Slovenj Gradec—Dravograd in naprej proti Avstriji. Cesta je še vedno regionalna, čeprav ima poln značaj magistralne. Ta cesta namreč omogoča najkrajšo mednarodno cestno povezavo med znano Pybrnsko avtocesto in Slo-Pybrnsko avtocesto in Slo-Pybrnsko avtocesto preko za-ahodno Evropo v smeri severozahod—jugozahod in se v Avstriji pri Triebenu priključuje na avstrijsko avtocesto, ki poteka zvezno cesto, ki poteka zvezno mejnega prehoda Dravograd—Vič).

Cesta Arja vas—Velenje—Dravograd je mnogo bolj obremenjena kot nekatere druge regionalne ceste. K njeni obremenitvi je prispevala tudi ukinitve železniške proge.

Cesta je ozka, vijugasta, ima več vzponov, vrh tega pa je še slabo zgrajena. Skratka, vse bolj je neprimerna in nevarna za narasčajoči promet.

Drugi problem je pri povezavi velenjske občine z avtocesto pri Polzeli. Izgradnja hitre ceste namreč zahteva, da se tudi Velenje ustrezno poveže z njo. Najugodnejša zveza bi bila po približno obstoječi cesti Velenje—Polzela v dolžini 14 km. Seveda pa bi morali to cesto temeljito rekonstruirati, da bi lahko sprejela močnejši promet.

Nič manjše ozko grlo se ne kaže v povezavi velenjske občine in s tem tudi Koroške z Gornjo Savinjsko dolino. Sedanja povezava, zlasti na odseku med Šoštanjem in Gorenjem, je neprimerna. Tudi ta cesta je ozka, polna ovinkov in grajena za majhno nosilnost. Zato se v velenjski občini zavzemajo za novo in sodobno cesto skozi Lokovico ter s priključkom na cesto Šoštanj—Gorenje kilometer pred Gorenjem. Izognili bi se ozkemu grlu v Šoštanju ter seveda neustreznemu odseku Šoštanj—Gorenje. Novi cestni odsek bi bil dolg 5,5 kilometra.

In končno gre v tem poglavju še za cesto Šoštanj—Sleme—Črna, ki povezuje Koroško s Šoštanjem in Savinjsko dolino.

Troje vprašanj Ivanu Kramerju

PONEKOD KASNIJO

Ivan Kramer, predsednik občinskega sindikalnega sveta v Celju, vodi občinsko koordinacijsko komisijo za uresničevanje ustavnih dopolnil v celj. občini. V četrtek bo na seji kom. podana prva poglobljena ocena dosedanjih prizadevanj pri realizaciji ustavnih dopolnil v delovnih organizacijah. Z njo bodo spodbudili k večji aktivnosti tudi vse tiste delovne sredine, ki se doslej niso dovolj tvorno vključile v prenašanje ustavnih sprememb v življenju. Kje smo sedaj — zato smo postavili troje vprašanj Ivanu Kramerju.

NOVI TEDNIK: Kako ocenjujete, da bo lažja kasnejša primerjava, prvo obdobje dejavnosti družbenih sil neposredno po sprejetju ustavnih dopolnil, njihovo angažirano prisotnost v iskanju konkretnih rešitev za posamezna področja združenega dela?

IVAN KRAMER: Po sprejetju ustavnih dopolnil je bilo najprej čutili relativno odsotnost subjektivnih sil v procesu uresničevanja ustavnih sprememb v celjski občini. Vsebinsko zahtevne spremembe so naletele na bolj ali manj prikrito oporenje novostim v samoupravnem življenju naših delovnih kolektivov. Temeljne organizacije združenega dela, integracije, druge oblike sodelovanja ter minulo delo so vnesli nemir v določene strukture. Predvsem tam, kjer niso dovolj storili za gospodarski in samoupravni razvoj delovne organizacije. Toda ne za dolgo. Ustavne spremembe so jih pa le predramile. Še poseben pečat takemu stanju je dal navidezni strah pred razdrobljenostjo sredstev in možnostjo dezintegracij. Nekateri so to izrabili za previdno čakanje in še doslej nismo mnogo storili. V sindikatih pa smo se organizirali tako, da bi bilo delo pri usklajeva-

nju in uveljavljanju ustavnih dopolnil kar najuspešnejše.

NOVI TEDNIK: Kaj je bilo konkretno storjenega? Z novim letom bi morali, vsaj tako je bilo napovedano, že v mnogih kolektivih sprejeti ustavno spremenjeno zgradbo notranjega samoupravnega življenja?

IVAN KRAMER: Najprej moram povedati, da je občinski sindikalni svet spodbudil ustanovitev komisij delavskih svetov za uresničevanje ustavnih dopolnil v vseh delovnih organizacijah. Posebej smo poudarili, kaj pomeni vpeljevanje ustavnih sprememb v življenje kolektivov. To ni le ustanavljavanje temeljnih orga-

nizacij združenega dela, temveč pomeni ustvarjanje novih samoupravnih odnosov, kar zahtevajo vsi trije delavski amandmaji. In sicer v vseh delovnih organizacijah, ne glede na to, ali imajo možnosti ter pogoje za TOZD ali pa ne. Sindikalnim organizacijam smo dali na voljo gradivo o ustavnih spremembah. Zahtevali smo, da se delovni ljudje temeljito seznanijo z vsebino ustavnih dopolnil in to nalogo bi morali izpolniti strokovni sindikati. Pripravili smo več

razgovorov s skupinami delovnih organizacij (družbene dejavnosti, obrt, industrija, promet in zveze, trgovina) o konkretnih problemih, s katerimi so se srečale komisije za uresničevanje ustavnih dopolnil. Z Delavsko univerzo smo za delovne organizacije pripravili program predavanj na temo »TOZD«. To pa še ni vse. Omenim lahko posvete s predsedniki delavskih svetov in komisij za uresničevanje dopolnil, zanimivo razpravo v Aertu, opravljeno analizo o težavah in dilemah pri uresničevanju ustavnih sprememb, več obiskov in razgovorov v delovnih kolektivih in izdelavo ankete, o kateri bomo še razpravljali. Ta anketa bo jasno pokazala, kje kasnimo, kje smo uspešni in kaj še moramo storiti za uspešnejše uresničevanje ustavnih sprememb v delovnih organizacijah.

NOVI TEDNIK: Ali ste lahko že konkretniji in poveste, v katerih kolektivih so se najbolj izkazali, kaj so resnično dosegli in kje bomo morali zamujeno še nadoknaditi?

IVAN KRAMER: Na to vprašanje vam lahko odgovorim že zelo konkretno, saj imamo izdelano analizo za preko petdeset delovnih organizacij. Res, le po stanju v novembru lanskega leta. To omenjam zato, da ne bi nekateri delovne organizacije izpostavili po krivici.

V prvo skupino sodijo organizacije združenega dela, ki v danih okoliščinah na področju uresničevanja dopolnil prednjačijo. Sem spadajo Kovinotehna, Merx in Zlatarna, ki so v svojih programih predvidele uresničitve dopolnil do 1. 1. 1973. Te tri organizacije so pravočasno izvedle vse pripravljene postopke, vključno s programi in informiranostjo kolektiva.

Med organizacije združene-

ga dela, ki so v izrednem zaostanku, spadajo Libela, Elektro, Prevoznništvo, Plinarina vodovod, Elektrosignal, medtem ko Opekarna, Apnenik, Stanovanjska zadruga Dom, Javne naprave in Ključavničar na tem področju niso ničesar naredili.

Pretežni del anketiranih organizacij združenega dela si sicer prizadeva za uresničevanje ustavnih dopolnil, vendar kasnijo iz objektivnih ali subjektivnih razlogov. Ti so neustrezna dosedanja organiziranost, pomanjkanje strokovnih kadrov itd.

Zbrane podatke iz opravljene ankete ocenjujem kot izredno dragoceno gradivo, ki bo koristilo za nudenje konkretnih pomoči povsod tam, kjer je potrebna. Pripravljeno smo, da tudi strokovno pomagamo, kjer je pomoč potrebna če pa tudi to ne bo koristilo, bomo predlagali konkretne ukrepe. Edini namen vsega tega je spodbuditi vse delovne organizacije k aktivnejšemu delu na področju uveljavljanja ustavnih dopolnil. Rezultati pa bodo dani v obravnavo ustreznim občinskim forumom in prizadetim organizacijam združenega dela.

J. V.

PRIZADEVNI

Prizadevno društvo telesnih invalidov občine Velenje, ki ga vodi sodnik Edo Centrih, je poleg izletov in nudenja pravne pomoči pripravilo za svoje člane tudi dve zdravstveni predavanji. Prvo o obolenosti hrbtenice je imel prireditelj dr. Alojz Fijavž, drugo pa nevrologinja dr. Ana Mayer o živčnih in živčno-mišičnih obolenjih.

V VSAK DOM
NOVI TEDNIK

Vrtiljak dogodkov

LAŠKO

Svečanosti v Radečah

Spričo nezadovoljstva, izraženega na sestanku širšega političnega aktiva na območju Radeče, je izvršni odbor občinske konference SZDL pred dnevi ponovno razpravljala o kraju, kjer naj bi letos proslavili občinski praznik. Na decembrski seji je bil z glasovanjem kot kraj osrednjih praznov izbran Vrh nad Laškimi, pred dnevi pa je bil osvojen predlog političnega aktiva občine, da bo osrednja prireditelja v Radečah, v Svibnem v Zidanem mostu in v Vrhu nad Laškimi pa bodo svečanosti povezane z otvoritvami objektov komunalnega pomena.

Da bi v bodoče ne bilo podobnih zapletov, so na seji izvršnega odbora SZDL osvojili tudi predlog sekretarja občinskega komiteja ZKS, ki je bil mnenja da je treba vsebinsko in pomen praznovanja občinskega praznika proučiti, aktualizirati v razmere, ki odgovarjajo času ter hkrati osvojiti kriterije, ki bi zagotavljali izbiro kraja tako po teritorialnem principu kot po družbeni aktivnosti krajevnih skupnosti, ki se bodo tudi v bodoče potegovala za organizacijo in izvedbo občinskega praznika.

CELJE

Taborniki zborovali

V nedeljo so imeli občni zbor celjski taborniki, ki so združeni v odredu Druge grupe odredov Ob obratno delo za preteklo leto in ob sprejetju delovnega načrta za tekoče leto so poudarili predvsem nekaj pomembnih dejstev.

Med najvažnejše uspehe preteklega leta je treba šteti ustanovitev nove samostojne čete tabornikov na osnovni šoli Hudinja. Četa, v kateri je 76 tabornikov, vodi prizadeveni prosvetni delavec Ivan Tomazič. Imajo samostojen program dela, vključujejo pa se tudi v skupne akcije, ki jih organizira odred. S tem v zvezi so sprejeli pomembno nalogo, da je treba ustanoviti čete tabornikov na vseh centralnih in samostojnih šolah celjske občine.

Mnogo pozornosti so celjski taborniki v preteklem letu posvetili negovanju partizanskih tradicij, saj so bili na mnogih enodnevnih in večdnevnih partizanskih pohodih. Prav tako so razvijali bratske odnose s taborniki iz drugih republik, saj imajo skupnost taborniških odredov Tito. V tej skupnosti so taborniki iz Celja, Novega Beograda, Sida in Zrenjanina, na občnem zboru pa so sprejeli in potrdili tudi prošnjo tabornikov iz Kruševca, da bi se pridružili tej skupnosti.

Tudi svojim prostorom posvečajo celjski taborniki mnogo pozornosti. Tako so v preteklem letu z lastnim delom uredili klubske prostore, s pomočjo JLA pa so uredili taborni prostor v Kokarju in čisto do njega.

Občni zbor so pozdravili mnogi predstavniki družbenih organizacij in zastopniki taborniških odredov skupnosti Tito. Za staršino odreda so ponovno izvolili Jožeta Krebsa, ki že precej let vodi celjske tabornike.

JOZE LIPNIK

SLOVENSKE KONJICE

Seja v petek

Prva seja obeh zborov občinske skupščine v letošnjem letu bo obravnavala predvsem predloge občinskih svetov z delovnega področja obeh zborov. Sledilo bo še letno poročilo občinske gasilske Zveze, na odborniška vprašanja pa bo odgovarjalo predsedstvo občinske skupščine.

Oblačila za otroke

V Konusu so velik del svoje proizvodnje v zadnjem letu namenili izdelavi usnjene konfekcije, za katero so bili letos tudi nagrajeni. Od januarja naprej pa so pričeli še z izdelavo otroške konfekcije, katero bodo izdelovali iz odpadnega materiala. Otroško konfekcijo bo izdeloval obrat v Mašperku in lahko samo upamo, da se bo kmalu pojavila na našem tržišču.

LJUBLJANA

Stol v 5 tisočletjih

V petek, 26. januarja bo ob 18. uri v Arkadah, razstavnih prostorih Narodnega muzeja v Ljubljani otvoritev kulturnozgodovinske razstave »Stol v petih tisočletjih«.

Razstava je rezultat sistematičnega proučevanja sedežnega pohištva v Sloveniji. Razstavljeno bo 92 stolov, razvrščenih po slogovnih skupinah, odbrani pa so bili po temeljitem pregledu in proučitvi približno 350 kosov, ki jih hranijo slovenski muzeji, graščine, cerkve in zasebna stanovanja. Z gradivom, ohranjenim na slovenskem ozemlju, je ponazorjen razvoj stolov od začetka 16. stoletja do primerkov sodobno oblikovanega sedežnega pohištva v Sloveniji. Avtorica razstave je višji kustos Narodnega muzeja ljubljanskega Vesna Bučič. Razstava bo odprta do 20. marca, zatem pa bo še gostovala v muzeju za umetnost i obrt v Zagrebu in Pokrajinskem muzeju v Mariboru.

ŠMARJE

Šmarska šola

Kako in kaj je z novo šmarsko šolo, zaenkrat se ni jasno, pravijo pa, da je gotovo, da bo zgrajena. Lokacija, ki je bila dolgo časa sporna, je že določena. Prvotna lokacija je predvidevala novi objekt tik ob sedanji šoli, vendar so ugotovili, da je neprimerna, da zaradi prometa ne ustreza, prav tako pa tudi ne zaradi majhne površine, ki je na razpolago za gradnjo. Povsem pa ustreza prostor, ki je po urbanističnem načrtu dodeljen za stanovanjsko naselje severno od železniške proge. Za gradnjo šole na tem prostoru je že izdelana lokacijska dokumentacija in idejni projekt. Prej dodeljeni odnosno namenjeni prostor za šolo bo uporabljen za stanovanjsko izgradnjo.

V Šmarju je zaradi šole vse jasno, le to ne, kdaj bodo začeli graditi. Tudi investitor je že znan. Investiral bo republiška izobraževalna skupnost.

Ob razstavi Božidarja Jakca v Žalcu

UMETNOST MED LJUDI

Preteklo sredo so v Žalcu, v Savinovem razstavnem salonu odprli retrospektivno razstavo mojstra slovenske grafike, akademika BOŽIDARJA JAKCA. Otvoritve se je udeležilo veliko število povabljenih gostov ter drugih ljubiteljev grafične umetnosti, saj je bil likovni salon ob svečanosti otvoritvi nabito poln. Za postavitev Jakčeve razstave v Žalcu ima nemalo zaslug akademika slikarke ŽUŽA JELICA, ki se je z našim grafičnim mojstrom zanjo dogovorila že, ko je le-ta razstavljala v Mariboru. O življenju, umetniškem snovanju in delu je navzočim spregovorila kustosinja celjskega Mestnega muzeja MILENA MOŠKONOVA. V kulturnem programu pa je igral trio bratov Lorenz iz Ljubljane, ki je za svoja umetniška izvajanja Haydna, Savina in Dvořaka, požel nemalo priznanj. Ob otvoritvi je navzočim spregovoril tudi akademik Božidar Jakac ter se zahvalil za lep sprejem in za to da je lahko v Žalcu, še zlasti pa v Savinovem salonu, postavil svojo razstavo. Ob tej priložnosti smo naprosili akademika Božidarja Jakca, da nam odgovori na nekaj vprašanj. Takole je stekel pogovor:

NOVI TEDNIK: Kako to, da ste se odločili, da prenesete del svoje izredno uspele razstave iz Maribora sem v Žalec, v Savinov razstavnih salon?

BOŽIDAR JAKAC: Že, ko je bila razstava v delu za Maribor, je nanesla prilika, da sva prišla skupaj z Žužo in nagovorila me je da del razstave, tisti fragment, ki je za ta manjši prostor pač primeren, prenesem sem v Žalec. Še posebno pa mi je pri srcu to, da je razstava v tej hiši, v rojstni hiši muzika, komponista Rista Savina, kajti glasba je ena od osnov iz katerih sem črpal za svoja doživetja, svoje vtise in ki je poplemenitila moje poglede na svet, kar bi tudi vsakemu drugemu lahko, če bi jo poslušal.

NOVI TEDNIK: Pri izboru motivov za vašo snovanja in umetniška ustvarjanja ste čestokrat posegali tudi v motiviko preprostih ljudi. Ali ste kdaj posegli tudi po motivih iz Savinjske doline, ali vas je morda za vaše umetniško ustvarjanje kdaj inspiriral tudi hmelj?

BOŽIDAR JAKAC: Da, jaz sem delal tudi že tukaj, v Savinjski dolini, in to še razmeroma dostikrat, kadar mi je pač bilo dano, le da to ni znano. Kajti jaz svojega slikarskega dela nisem razstavljaj, ker to ni bilo vedno zaželeno.

NOVI TEDNIK: Ob kakšni priliki pa je to bilo?

BOŽIDAR JAKAC: Ja ob vseh mogočih. Ne mislim samo to moje delo s tega območja mislim na sploh. Pri meni je pač slučaj nanesel, da sem bil eden tistih, ki je sprožil grafiko, ker sem se prvi specializiral zanjo. To je postalo zame pomembno in usodno. Tako sem celo moje življenje in kar so mi ga priznali predvsem grafično delal, moje slikarstvo pa so bolj postrani gledali in ga še danes gledajo. Toda to me ne gane, jaz delam obojno, ker me izpopolnjuje in s slikarstvom dopolnujem pač tisto kar v grafiki ne pride do izraza, še posebno pa s portreti, ki veže obojno.

NOVI TEDNIK: Nocojšnji večer ob otvoritvi vaše razstave je bil posebno, svojsko umetniško doživetje. Kako ste ga doživljali vi, še zlasti, če upoštevamo to, da se je na otvoritvi zbralo tudi veliko mladih ljudi?

BOŽIDAR JAKAC: Moram

BOŽIDAR JAKAC v pogovoru z **MILENO MOŠKONOVO**, ki je ob otvoritvi Jakčeve razstave v Savinovem razstavnem salonu v Žalcu spregovorila o umetniškem delu in življenju.

Foto: B. Strmcnik

reči, da je to nekaj frapantnega, da je presenetljivo, da je obisk bil izredno velik in da je bila tu na otvoritvi tudi velika disciplina, kar ravno ni vedno in povsod slučaj. Jaz sem ob vsem tem srčno vesel. Tukaj je tudi ta prečudovita glasbena skladnost Lorenzov ustvarilo nekakšno povezavo nas vseh v tisti moment, ki ga jaz najbolj spoštujem in cenim. Ves večer je bil v pravem umetniškem vzdušju in tudi v spomin Rista Savina. Vesel sem, da je trio Lorenz zaigral tudi ene njegovih skladb, ki jih sicer premalo poznamo in premalo cenimo.

NOVI TEDNIK: Širokemu občinstvu so žive v spominu vaši zgodovinski pomembni portreti našega maršala, predsednik Tita. Ali tudi še sedaj vzdržujete z njim stike in kdaj sta se nazadnje srečala?

BOŽIDAR JAKAC: Srečava se manj, kot bi človek želel. Zadnjikrat sem bil z njim skupaj leta 1968, ko mi je prinesel silno dobrovoljno z Japonske papir. To je bila nenavadna zadeva in takrat sem obenem srečal na Brionih tudi Haila Selasija. Drugače pa moram reči, da sem silno počaščen, ker mi vsako leto ob novem letu ter ob rojstnem dnevu pošlje voščilnico, pa še kakšne sadne dobrote zraven. Letos se je celo zgodilo nenavadno, da mi je novo leto voščil na poti dol iz Črne gore. Moram reči, da sem bil nemalo presenečen in globoko počaščen.

NOVI TEDNIK: Želimo vam, da bi učakali še mnoga leta, da bi ustvarili še mnoge umetnine ter vam obenem izrekamo naše čestitke ob tej prečudoviti razstavi.

BOŽIDAR JAKAC: Hvala lepa. Jaz pa želim, da bi umetnost še hitreje prodirala med široke ljudske plasti, med tiste naše ljudi, ki jim ni vedno dano stvari videti, da bi tudi ti ljudje začeli doživljati ne samo slikarstvo, tem

več umetnost na sploh, tudi zbudila iz tega temnega mračnega časa. Želim si miru, miru na vsem svetu, no tranjega miru in vsem ljudem notranje poštenosti, to je prvo.

Razgovor pripravil
BERNI STRMCNIK

SPLOŠNA VODNA SKUPNOST

NIVO — Celje,

ki ima Šmartinsko jezero v upravljanju,

ponovno opozarja

vse občane, da je vsako gibanje in promet po zaledenem jezeru nevarno!

Vsakršna rekreacija na zeledelem površini je prepovedana, tako hoja, drsanje ali celo vožnja. Pripominjamo, da ima Splošna vodna skupnost NIVO Celje na akumulaciji zaposlenega rednega skrbnika, ki upravlja z objekti in okolico, vendar leta zaradi obsežnega področja ne more skrbeti in nadzorovati celotne okolice. Rekreacija je zato dopustna le na lastno odgovornost.

Debelina ledene plasti na jezeru se spreminja in vsaka najmanjša odjuga že povzroča novo nevarnost! Tudi če se gladina vode v jezeru zniža zaradi odteka vode, lahko led močno razpoka in postane nevaren.

Na dostopnih bomo namestili dodatne opozorilne table o prepovedi gibanja na ledu.

Opozarjamo še na podobne primere nezgod na ledu pred kratkim na Cerknškem jezeru, kjer pa je bila gladina vode mnogo manjša kot je na Šmartinskem jezeru. Tu doseže globina vode na nekaterih mestih do 14 m.

Ravno tako opozarjamo na nevarno ledeno ploskev, kadar je zasnežena.

OBVESTILO

Na tem prostoru bi moral biti objavljen zapis pod naslovom »Naše šole vsepovsoda in sicer o osemletki v Dobrni. Zaradi boleznih zapisa v tej številki nismo mogli uvrstiti. S tem tudi sporočamo, da omenjeno rubriko ne mislimo še tako hitro opustiti in da bomo obiskali še dosti šol na našem območju.

Njihovo življenje je materinstvo

SREDI OLIMSKIH GRAP

Ozko se je vijugala snežena gaz med polji in gozdovi, med tisto čudovito tišino obsoteljskega sveta, polnega nekakšnega mirnega nemira, vzkipljive strasti in kot povsod po teh krajih — odpovedi in brezmoči, upreti se svetu. Gaz je peljala, vmes smo srečali grobarja, mladega fanta, vasoval je pri Amovnih blizu Olimja, naravnost in z njegovo pomočjo do Ane Zagarjeve, ki je tem hribom podarila deset drobljancev, krhkih kot rezanci skrbne gospodinje. Zdad jih ni več in le še večasih pridejo. Raztepli so se po svetu, vzela jih je tujina, dva sta v Nemčiji, ostali si služijo kruh, kakor vedo in znajo. Ivan pa živi doma in mati in oče vasujeta pri njem in pestujeta vnučke in tako nekako grede ta leta naprej, kot gre vse, kar mora iti in je prav tako.

Grobar pozna kraje in pozna ljudi, tudi v poteh ni neznan in marsikoga je zagrebel, ki je to prav tako vedel in zato nam je grobar povedal, da Ano dobro pozna! In to je povedal že takrat, ko še nismo prišli do hiše, ko še nismo zagledali dima in ne zaslutili prijaznega obraza. Dejal je, da Ana še vedno dela in da jo je le v jeseni nekaj matralo, da pa ne ve, kaj in da bo to

že sama povedala. In res je bilo tako, le da smo jo dolgo čakali; menda skoraj uro, preden je prišla, pa še potem najbrž ne bi, če ne bi vnučka šla po njo.

»O, ona še hodi ko' srna po teh bregovih,« je dejal Zagarjev Joža, tudi Loški imenovan, Anin življenjski tovariš. Ana se je na to kar smejala, potem pa smo prešli na druge stvari, a se ni dalo nič kaj dosti izvedeti od nje,

le to je dejala, da se od jamranja ne da živeti in da je kar dobro tako, kot je.

»Ponoči sem šel na delo, ona pa je ostala doma in garala z otroki, da smo se preživeli. Niti vojna nas ni vrgla ob kamen. Vzdržali smo, preživljali partizane, kdo jih pa ni v teh krajih, in trepetali. Koliko strahu smo se naužili.«

Ana je vdano gledala v svojega moža in kimala. Tu in tam je pogledala proti deklici, vnučkinji in potem spet nas.

In kot tolikokrat doslej smo se znova sprehodili po globačah in rebreh in spomin nam je bil spremljevalec — šteli smo vnuke: enajst jih je in raztepeni so po svetu, ki sicer ni velik, a vendarle tako, da jih ni dostikrat na tem koncu, kjer z brega vse leti v dolino in življenje ni lahko in lepo. Lepo je le takrat, ko zasije sonce in se mati razveseli: njeni pridejo domov, njena sonca, njenih tisočero sonc. Takrat zatonejo leta, ko se je hrbet krivil od napora in je noga trudno iskala pot med jablanami in drevjem.

Tako je dejala Ana in nič dosti več, od moža pa smo izvedeli, da je bila

MILENKO STRAŠEK

OČKA, NE TAKO!

Mrzel, meglen zimski večer. Po ulicah hitijo še zadnje od mraza drgetajoče postave in izginjajo v tu in tam še razsvetljene hiše. Ura je deset, hitim domov, pozno je že.

Nenadoma mi zaustavi korak pritajeno hlapanje. Iz mračne stranske ulice se izmotajo tri postave; otrok, možki in ženska. Stisnem se k zidu in jih spustim mimo. Možakar se z opletajočimi koraki počasi premika naprej in s kalnimi očmi išče varna tla pločnika. Ženska mu vsa obupana pomaga ivoti ravnotežje, z drugo roko pa vleče za sabo komaj dveletnega otroka. Malček težko premika svoje zaspane in utrujene nožice in ves prestrašen s hipajočim glasom skuša poklicati mamicu, ki pa ima preveč opravka z njegovim pijanim očetom.

»Ivan, lepo te prosim, ne stori mi več tega. Ne morem te večno iskati po vseh »štartijah« in te vlačiti domov. Saj veš, kaj vse že govorijo sosedje,« ga z rotečim glasom ogovarja žena.

»Boš tiho, baba nora!« z zapletajočim jezikom zarohni možakar in se znova opoteče, »kaj pa koga briga če se ga vnažrem, saj se ga za svoj denar. Če boš kaj veliko »obezdala«, bom šel nazaj.« Svojo grožnjo hoče podkrečiti z naglim obratom, ki pa se mu ne posreči in z vso močjo svojega mlaha telesa zaropota po tleh. Za sabo nehoti potegne še ženo, ki spusti otroka in skuša dvigniti

po alkoholu smrdečo goru mesa.

Otrok ves obupan teka okrog njuju, po ličkih mu tečejo debele solze. Ne ve prav, kaj se dogaja. Prestrašeni pogledi mu begajo od matere k očetu in nazaj. Kaj dela očka na tleh, zakaj tako vpije nad mamicu in jo suva proč, zakaj ne grejo domov? Zaspan je in zebe ga. Očka, ne tako...

Dva mimoidoča se ustavita, okna na bližnjih hišah se prično odpirati:

»Spravite pijanca domov! Ubog otrok, ki mora vse to gledati. Da ga le sram ni, pijanca nemarnega!« se oglasi možki glas iz hiše, pred katero se je valjal pijan možakar. Mimoidoča, ki sta se ustavila, pomagata ubogi ženski postaviti na noge brezmočnega moža. Možakar se revno obesi okrog vratu, ženska prime za roko še vedno jokajočega otročka in trojica se počasi odmaje po ulici naprej.

Bojo srečno prišli do doma? Bo malček kmalu lahko zaspal? Mirno in sladko prav gotovo ne, saj bo pijani oče še doma dolgo robantil in mu kratil potrebn spanec.

Se dolgo mi je prihajal pred oči prestrašen s solzami oblit obrazek in velike, široko odprte oči otroka, ki so v pozmem, mrzlem zimskem večeru nemo prosile: »Očka, ne tako!«

DOMINIKA POS

sosed sosedu

Razgovor z veterinarjem Brankom Husom

O ŽIVINOREJI IN NOVEM TEDNIKU

Šef šentjurske vetrinarske ambulante veterinar BRANKO HUS že devet let v tej občini opravlja svoje pomembno delo. Pa ne le v ambulanti, klavnici in po vaseh, tudi kot družbeni delavec je aktiven. Najbrž ni hleva na območju občine, kamor doslej še ni prišel, zato je ravno pravšnji človek, s katerim je vredno naplesti pogovor o živinoreji. In če je poleg tega še član izdajateljskega sveta Novega tednika, se kot tokrat zgodi, da beseda nanese tudi na naš časnik.

NOVI TEDNIK: Živinoreja je v šentjurski občini poglavita panoga kmetijstva. Kmetijstvo pa je hkrati s svojimi pokazateljci uvrstilo občino med enajst manj razvitih občin v Sloveniji. Kakšna je vaša sodba o živinoreji v občini?

BRANKO HUS: Kar dobro se začela. Šentjurska občina je med manj razvitimi zaradi kmetijstva, vendar zaradi slabo razvitega kmetijstva. Odraz tega je tudi v živinoreji, ki je poglavitna kmetijska panoga v občini. Živinoreja ni mogoče biti zadovoljen, predvsem ne zaradi velike pasemske raznolikosti. V hlevih je poleg svetlooljastih in sivorjave živine še mnogo križancev, no pa tudi buš ne manjka.

NOVI TEDNIK: Je samo pasemska deficitarnost problem, ali je tudi številčno živinski stalež prešibek?

BRANKO HUS: Ne rečem, da bi s povečano krmno oskrbo ne bilo mogoče črede tudi številčno povečati. Ven-

dar poglaviti problem ostaja slaba kvaliteta. Z umetnim o semenjenjem se kvaliteta črede prepočasno izboljšuje. Zato v občinah poskušamo izboljšati stalež tudi s premiranjem nakupa. Za odrasle, predvsem breje telce dobijo kmetje po 100 starih tisočakov ob nakupu, za mlade telčke po 50.000 dinarjev.

NOVI TEDNIK: Koliko je pravzaprav dobre živine, ki bi lahko služila za plemenski razplod?

BRANKO HUS: V takoimenovani A kontroli imamo le okoli 100 krav. Pripomniti je treba, da so na žalost to le starejše živali, ki čez leta ne bodo več ustrezne za razplod. Naša osemenjevalna služba osemeni letno okoli 3.200 krav, okoli 600 pa jih pripustijo bikom, ki so pod našo kontrolo. Dogaja se na žalost, da grede pod nož pogosto tudi telčke, ki bi jih živinorejci morali privezati v odročnih krajih so tudi še zakotni bikki, ki dajejo slabo potomstvo in prav zato se v

občini še nismo mogli povsem odpovedati pavšalni skočnini.

NOVI TEDNIK: Zakaj nekateri kmetje še vedno vodijo svoje živali k zakotnim bikom?

BRANKO HUS: To se tudi sam sprašujem. Ko da ne znajo računati. Res je, da osemenitev s kvaliteten semenom stane 9 in pol starih tisočakov. Če pa vzamemo podatek, da so takšna teleta ob zakolu za 20 do 30 kilogramov lažja, so taki živinorejci na zgubi tudi za 40 tisočakov.

NOVI TEDNIK: Pravite, da si izboljšanje pasme obetate predvsem z nakupom plemenskih živali iz znanih slovenskih živinorejskih območij. Niste nikoli pomislili na možnost uvedbe kmetij, ki bi vzgajale plemensko živino?

BRANKO HUS: V to ne grede niti v mozarški občini, ki so v živinoreji močno pred nami. Rekel sem, da imamo le okoli 100 krav v A kontroli. Te dajejo letno le

okoli 50 plemenskih telčk. To je premalo. Povrh vsega se živinorejci odločajo za mlečno proizvodnjo, ki je z odkupom vse bolj pomembna in za proizvodnjo klavne živine. Bojim se, da kmetom, ki bi se za vzrejo plemenske živine odločili, ni moč dati dovoljne stimulacije za to. Moralimo bomo predvsem povečati kontrolo nad plemenicami v A in B kontroli.

NOVI TEDNIK: Zadnjič mi je nek kmet zatrjeval, da so moderni hlevi s kanali za odplakovanje poguba za živali, da se krave prehladijo. Kaj menite o tem?

BRANKO HUS: Če bi bilo tako, kot vaš kmet pravi, zakaj bi ves napreden svet osvojil takšen tip sodobnega hleva. Seveda pa je mogoče, da do boleznih pride, kadar kmetje po svoje spreminjajo načrte in izvedbo. Slabo varčuje tisti, ki si ne kupi zimске suknje, pa potem vso zimno preleža v postelji.

NOVI TEDNIK: Kot veterinar ste pogosto tudi v kontrolni službi v klavnici. Ali je res, kar pravijo kmetje, da jih pri obračunu klavne teže »okoli prinašajo«. Na primer tako, da z glavo odrežejo preveč vratu in tako naprej?

BRANKO HUS: Vedno je nezaupanje med živinorejci in odkupovalci mesarji. Jaz sam, da bi nezaupanje omi-

lil, dopuščam, da lahko kmet ostane v klavnici in sam preveri razsek in tehtanje. Bolj problematično se mi zdi, da se v klavnica vselej ne držijo dogovora o cenah in tudi to, da odkupovalci na domačem območju slabše plačujejo kot na območjih izven svoje domene.

NOVI TEDNIK: Vi ste član izdajateljskega sveta našega časnika. Kako ocenjujete prizadevanja uredništva, da bi bil časnik čim bolj koristen tudi kmečkim bralcem?

BRANKO HUS: Povedal bom, pa brez zamere. Predvidevam da je velik del bralcev prav s podeželja in da tem delu občanov tednik ne nudi dovolj. Tudi celjski radio se kmetijstvu bolj izogiba kot recimo šmarski, ki ima stalne kmetijske oddaje. Kmečki glas ne more biti tako zelo lokalno obarvan.

Kmetje mnogokrat mislijo, da se družba zanje premalo briga tudi zato, ker premalo zvedo o tem, kako je to v resnici. V regiji je poleg inštituta, zavodov, poslovnega združenja, kmetijskih organizacij še vrsta družbenih dejavnikov od svetov pri občinah, kmetijskih sekcij pri SZDL, skratka velika je paleta družbenih institucij, ki jim je kmetijstvo poglavitna skrb. Kmetje bi potrebovali

tu in tam tudi kak strokovni nasvet, sporočilo, novico o tem in onem.

NOVI TEDNIK: Kot član izdajateljskega sveta veste, ko smo kadrovske šibki, da v uredništvu nimamo specializiranega človeka za to področje. Vaša pripomba je upravičena, vendar tudi naša. Imate kakšno rešilno misel?

BRANKO HUS: Seveda imate tudi vi prav. Kaj bi, recimo, pomenilo, če bi »Novi tednik« poskusil najti širši krog sodelavcev? Za vsebinsko orientacijo uredništvu bi morda izbrali med strokovnjaki, v kmetijstvu dobro orientirani gospodarstveniki in politiki nekak redakcijski svet, ki bi programiral samostojno rubriko za kmetovalce in se zavzel tudi za dotok prispevkov od zunanjih sodelavcev.

NOVI TEDNIK: Odlično! Vendar, ali ste pripravljeni pri tem sodelovati? Že kot član izdajateljskega sveta?

BRANKO HUS: Sem Seveda po svoji moči in zmožnostih.

NOVI TEDNIK: Hvala lepa za razgovor, predvsem pa za vašo pobudo in pripravljenost, da boste sodelovali pri nalogi, ki ste nam jo pravkar naložili.

JURE KRASOVEC

smeg. Toda to vas
prišla pomlad, za

Nov otroški vrtec v Radečah nudi zatočišče petdesetim malčkom, ki čas, ko so ločeni od svojih manic, preživijo v prijetnem in lepo urejenem okolju.
(Foto: Jure Krašovec)

ELA-CELJE

UVODNI SEMINAR

delavska univerza pripravila petek in soboto 26. in 27. januarja enopolidnevni seminar za člane delavskega centra v Konusu. Ob tej priložnosti bodo obravnavali temo: 'Membe v naši družbeni strukturi, ki so nastale po pisarniški predložitvi. Govorilci bodo tudi o uresničevanju in o uresničevanju vseh dopolnil ter o oblikovanju temeljnih organizacijskih združenega reda. To bo prvi uvodni seminar za članstvo centralnega delavskega centra, ki je bil izvoljen v leto 1972.

PREDLOGI ZA DOM UPKOJENCEV

političnega aktiva in članstva društva upokojencev so na skupni seji predložen govorniki o nadaljnjih potrebah stare stavbe zdrav-

stvenega doma in o gradnji stanovanj za upokojence.

Da bo ta povezava razumljiva, se moramo vrniti nazaj v obdobje štirih let. Takrat je namreč društvo upokojencev kupilo staro stavbo zdravstvenega doma, za kar je dobilo 64 milijonov republiških sredstev. Predvidevanja so pokazala, da bi tako pridobili 14 stanovanj za upokojence, predračuni pa so pokazali, da bi za preureditev potrebovali še 26 milijonov dinarjev.

Zadnji urbanistični načrt je postavil dom upokojencev v središče novega trgovskega centra, zato so upravičene pripombe, da upokojenci v tej stavbi ne bodo imeli miru.

Skupna seja prejšnji teden je dala tako več variant no-

vih rešitev. Stavba nekdanjega zdravstvenega doma naj bi v bodoče služila kot dom družbeno političnih organizacij, glede doma upokojencev pa je bil sprejet predlog, da bi gradili stanovanja v bližini LABREHTINOVEGA DOMA, kjer bi zgradili 12 do 14 stanovanj za upokojence. Ekonomski račun namreč kaže, da bi bila ta varianta najbolj sprejemljiva, ker bi lahko uredili skupno centralno kuhinjo in skupno kuhinjo. V. L.

150 NOVIH DELAVCEV

Zaradi vpeljave novega proizvodnega programa Renault in razširitve še nekaterih drugih obdelovalnih obratov bodo v Kovaški industriji v

Zrečah v letošnjem letu zaposlili okoli 150 novih delavcev, od tega 100 samo v kovačnici. Sedanje število 785 zaposlenih se bo tako povečalo na 1000.

300 VRAT DNEVNO

V Lesno-industrijske obrate napravijo v novi vrattarni 300 vrat dnevno, pri tem pa mislijo, da bi jih zmogli napraviti 490 pod ugodnimi surovinskimi in tehničnimi pogoji. Lesa namreč primanjkuje, zato zadnje čase veliko lesa uvažajo iz Rusije. Pa ga je še vedno premalo, ker je povpraševanje na tujem in domačem tržišču po tem izdelku veliko. Danes izvažajo v tujino 70 % svoje proizvodnje, ostalo pa ostane na domačem tržišču.

mala anketa

IZ VESELJA!

Pravo slavlje je bilo minulo nedeljo zvečer v dvorani celjskega Narodnega doma. Zvoke XX. parade harmonikarjev DPD Svoboda Celje je poslušalo veliko število poslušalcev — skorajda do zadnjega kotečka so napolnili dvorano. Obrazi mladih harmonikarjev so sijali z odra, sijali od veselja, da nastopajo in od zadovoljstva, da muzicirajo. Marsikdo je pomislil: kaj neki navdušuje te mlade ljudi, da tako pridno vlečejo meh, da svoj prosti čas koristijo že spet za pouk — ali jim je to v razvedrilo ali je to zgolj »kaprica« staršev? Še nekaj takih vprašanj se je porodilo, nanje pa nam naj odgovorijo kar sami harmonikarji.

BLAŽ LILIJA — 14 let, harmonike se uči 6 let: »Moram priznati, da sprva nisem imel največjega veselja. Navduševal me je predvsem očka. Ko sem pozneje uvidel, da se s pridnim delom, to se pravi z vajo, da tudi kaj doseči, sem dobil že večje veselje, s tem pa so prišli tudi prvi uspehi. Ob igranju na harmoniko sem preživel že veliko lepih uric.«

JANJA SOPAR — 13 let:

»Sem še bolj ali manj začetnica. Zato sem tudi na današnjem nastopu kot solistka imela nekoliko treme. Moram pa reči, da mi je igranje na harmoniko vedno bolj všeč. Predvsem imam pri tem veliko razvedrila, pa tudi sicer spoznam pri tem marsikaj novega in lepega o glasbi.«

FRANCI KOZELJ — 23 let, igra deveto leto: »Harmonika je pravzaprav moja večna spremljevalka. Predvsem igram iz osebnega zadovoljstva. To pa je pri meni tako močno, da sem danes celo kot vojak, ker imam pač srečo, da služim v Celju, prišel pomagat orkestru. To je za mene sprostitev po vsakodnevem reševanju raznih nalog, ki jih imam kot pripadnik JLA.«

NEVENKA MULEJ — 11 let,

igra četrto leto: »Tudi jaz igram za svoje zadovoljstvo. Vprašate, če bom potem, ko odrastem igrala na veselicah? Sploh ne mislim na to. Bom pa gotovo vedno rada sodelovala v harmonikarskem orkestru. To mi je v veselje, poleg tega pa tudi rada nastopam.«

DUSAN DOBERSEK — 23 let, igra deseto leto: »Igranje me veseli. Cutim nekakšno notranjo navezanost na instrument. Toda treba je bilo že preboleti nekakšno krizo, ki jo dobi vsak, ko mu v določenem obdobju ne gre izpod prstov. Pri nas je prijetno vzdušje na vajah. Povezuje nas pa občutek moralne obvezanosti do našega pedagoga Oskarja Leskovška. Želim si, da bi nas še dolgo vodil. Želim si pa tudi, da bi bili vsi mi tako poštvalni v življenju, kot je on.«

Tako torej pravijo mladi harmonikarji. Mi lahko dodamo le-to, da smo veseli, ko vidimo, da se mladi ljudje posvečajo tudi čemu drugemu, kot zgolj vsakodnevemu »životarjenju«. V tem se pa kaže tudi smisel harmonikarskega pouka pri DPD Svoboda, narekuje pa tudi potrebo po izboljšanju pogojev. EG

ŠE NEKAJ DNI,

DO 31. JANUARJA 1973

IMATE PRILOŽNOST

ZA DOBER IN CENEN NAKUP
ZIMSKIH OBLAČIL IN OBUTVE.

RAZPRODAJA

ZIMSKE OBUTVE IN KONFEKCIJE

ZA VSO DRUŽINO,

Z

20 - 50 %

ZNIŽANJEM PRODAJNIH CEN

V

VELEBLGOVNICI

nama

VELENJE

BO ZAKLJUČENA

Z 31. JANUARJEM 1973.

ROFE v Žalcu:
Kolodvorska
valnica 2 in

potrošnike
ce in drugih
abavijo drva
valnici v Li-

Kmetijstvo

BO MESA DOVOLJ?

Predlogi, trditve in obljube si nasprotujejo — Vprašanja ne bomo rešili z drobljenjem

Kdor bi hotel razporediti v neki razumni celoti vse, kar se govori in piše o vzrokih za pomanjkanje mesa v naših mesnicah, bi dobil hudo zmešnjavo. Vedel bi še manj kot zdaj, ko sliši posamezne izjave, trditve in obtožbe v takih presledkih, da jih navadno ne primerja med sabo. Zato se le čudi, kako to, da vzlic obljubam in dobrim predlogom še vedno ni dovolj mesa.

O zvišanju cen v naših mesnicah se govori zelo previdno. Slišati je le predloge, naj bi jih v tistih občinah in republikah, kjer so nižje kot drugod, izenačili z višjimi oziroma najvišjimi. Čeprav je taka uskaditev cen mesa na enotnem jugoslovanskem trgu potrebna, pa gotovo ne bo zagotovila, da bi v naših mesnicah bilo meso na izbiro. Iz nobenega mesta, v katerem prodajajo meso po najvišjih cenah, namreč ne poročajo, da bi imeli velike preseške, ki bi jih lahko poslali drugam.

Drugi odgovor mesarjev je, da je treba dovoliti večji izvoz mesa, pa ga bo več tudi v domačih mesnicah. Zaradi solidarnosti podpirajo take razlage mesarjev tudi živinorejci. Družbeni organi, ki odobravajo izvoz, pa jim ne verjamejo. Verjetno imajo prav. Preskrbo našega prebi-

valstva z mesom bo gotovo treba zagotoviti nekako drugače, ne le z večjim izvozom mesa. Tako menijo celo tuji gospodarstveniki, ko ocenjujejo naše gospodarstvo.

Gospodarstveniki in kmetijski strokovnjaki predvidevajo, da bo v prihodnjih letih nekaterih vrst mesa premalo tudi v drugih državah. To nam omogoča, da lahko veliko izvažamo. Primanjkljaj nekaterih vrst mesa v naši državi pa razlagajo s prevelikim lanskim izvozom, zlasti živih goved.

Če v lanski drugi polovici leta ne bi bilo omejitev pri izvozu, bi mesarji in trgovci gotovo izvozili še več. Kako naj bi potem imeli več mesa tudi v domačih mesnicah?

Mesarji nam to že razlagajo. V naših mesnicah je premalo mesa zato, ker zakoljejo premalo živine, čeprav bi živinorejci radi prodali več. Pri prodaji mesa doma imajo izgubo, ki jo lahko krijejo le z dobičkom pri izvozu.

Človek bi jim kar verjel,

če ne bi poznal še drugih stvari, o katerih mesarji ne govorijo. Izračunajmo, koliko mesarji zaslužijo pri izvozu za kritje izgub v domačih mesnicah! Po podatkih, ki jih imam na voljo, smo lani dobili za izvoženih 40.000 ton živih goved 33,5 milijona dolarjev. Za 1 kg smo torej dobili poprečno ,84 dolarja. Po uradnem tečaju je to le okrog 14 din. Za 1 kg govejega mesa so dobili naši izvozniki po enakem računu približno dvakrat toliko, in sicer za boljše meso.

Ključ za razvojljavanje te skrivnosti je v spodbujanju izvoza z družbenimi sredstvi. A zakaj ne bi raje prilagodili tega spodbujanja sedanjim razmeram, torej ga zmanjšali, tako da izvoz omejujejo s prepovedmi? Zakaj ne bi s takimi sredstvi bolj zblizali domačih in izvoznih cen v dinarjih, da mesarji ne bi zamenjali preskrbe domačega prebivalstva. Sedanje spodbujanje in hkrati omejevanje izvoza mesa in živine zavira tudi razvoj živinoreje, saj mesarji nočejo odkupiti vse do pitane živine. Živinorejci so v negotovosti, kakšne bodo odkupne cene v prihodnjih mesecih.

Preskrba z mesom bo šepala tako dolgo, dokler ne bodo začeli reševati vseh vprašanj hkrati in tako, kot so med seboj povezana.

JOŽE PETEK

V vsak dom
NOVI
TEDNIK

Oseba tedna: MARJETA VEBER

VESELJE IN 8 KRIŽEV

Zbrali so se v Trnovljah v kulturnem domu. Vsi nad osemdeset. Med njimi Marjeta Veber, ki jih šteje enainosemdeset. Na silki jih je največ spoznalo prav njo. Postala je oseba tedna. Obiskaj sem jo v Trnovljah, na domu. Veselo se je nasmehnila že pri vratih in vabila naprej. S kolegom sva vstopila v prijazno kmečko kuhinjo. Pojdimo v ahiso, jaz bom pa tukaj nekaj pripravila. Pa domačega vinčka imam.

Na mizi je bel prt. Nema stara ura, starejša od Marjete, dremlje na zidu. Velika krušna peč je nrzla, ker ima Marjeta manjšo sobico s posteljo in pečjo, ki jo vsak dan zakuri. Čez trideset let je že, kar jo je za večno zapustil njen mož Anziuh-Ivan. Toda v postelji ima vseeno toplo. Ima električno blazino, ki prijetno greje.

Svet je ugledala v Trnovljah 1892. leta, po domače se je reklo pri Gabru. Doma je bilo osem otrok. Ate je služil samo v letnem času v sciguncuahu. Čez zimo nič. Vsi so pomrli. Ostala je Marjeta s sestro. Sama je stopila pred oltar 1919. leta in s šestindvajsetimi leti povila prvega otroka — hčerko Štefko in potem še dve

zadovoljna in še eno željo ima — da bi tako dolgo čakala, da bi se lahko videla, kako hitra cesta izgleda. Tisto bi se rada videla. Zaradi nje je morala prodati kozolec.

Rada pa ima Marjeta zeta, tistega, ki je šef Evrope. Ko je kupil fička, so se peljali na Vršič, Mangrt, v Logarsko dolino in v Trento. Tega Marjeta ne more pozabiti.

Sicer pa pravi, da nam nikoli ni šlo tako dobro kot nam gre zdaj. Bel kruh jemo in v avtomobilih se vozimo. Ker je sama celo življenje trdo delala, vsako jutro je pomolza krave in je nesla mleko peš v Celje prodati, svetuje mladim ljudem, naj le delajo in jedo preprosto hrano, čimmanj konzerv. Rada pa spuje kozarček domačega, tudi kave se še joti, a bolj malo in zmerno. Zato je vedno vesela, razagrana. Vsako jutro poje mehko kuhano jajce, sicer pa ima najraje kozarec vina in kos kruha. Pa tudi kaj pečenega zraven. Zato poskrbi deset kur in petelin — njena vojska na dvorišču in pa pujs. Kar urni koraki jo neso po hiši, okretna je še kot mlada in njen glas zvonko odmeva po sobi.

čez nekaj let: Marijo in Faničo. Zdaž že ima vnukke: Janija, Mihoa in Rudiča. Vse jih ima rada.

Marjeta se spomni časov, ko je peljal skozi Trnovlje prvi avtomobil in je sosed Ahtik zaklical: »Gremo gledat motoo!!« Sicer pa je bil Marjetin brat edini, ki je imel bicikel.

Toda to je že preteklost. A Marjeta je še živahna, dober spomin ima in lahko bi nam cel roman povedala o sebi. Rada prebira knjige in časopise. Čez dvajset let je že naročnica našega Tednika. Se je močno ujezila, ko so mu pred leti ime spreminjali.

K hčerki hodi gledat televizijo. Sama ima doma transistor. S pokojnino je

NAGRADNA IGRA NOVEGA TEDNIKA — NAGRADNA IGRA

Spoznavajmo se!

V vsaki številki Novega tednika bo naša fotografija, objavljena na tem prostoru, predstavila skupino ljudi iz različnih krajev. Največkrat na mestu, kjer se zbere mnogo občanov. Kakšna je vaša naloga? Dobro si oglejte fotografijo in na njej obkrožite osebo, ki ste jo spoznali. Nato na kupon napišite ime in priimek osebe, ki ste jo spoznali, izrezano fotografijo pa pošljite v pismu na naslov: Uredništvo Novi tednik, Gregorčičeva ul. 5, Celje, z oznako SPOZNAJMO SE. Po možnosti napišite naslov osebe, ki ste jo obkrožili na fotografiji.

Kaj bomo storili mi? Pregledali vaše kupone in ugotovili, katera oseba je bila največkrat obkrožena oziroma spoznana. Tako bomo dobili OSEBO TEDNA. Seveda bomo to osebo ali osebito predstavili vsem našim bralcem.

Vsi, ki sodelujete v igri, pa ste udeleženi v nagradnem žrebanju. Trem izžrebancem bo NOVI TEDNIK vsak teden razdelil tri nagrade:

1. 150 DIN
2. 100 DIN
3. 50 DIN

Kupone in fotografije z označbo (obkrožite osebo, ki ste jo spoznali) pošljite na naš naslov do ponedeljka. Če bi se zgodilo, da kak teden nihče od bralcev ne bi pravilno navedel imena in priimka osebe, se nagrade prenesejo v naslednje kolo.

Vse tri žene na naši zadnji fotografiji ste spoznali, največ glasov pa je dobila Julčka Coper iz Zadbrove in tako je po stala tudi oseba tedna. Izžrebali smo tri nagrade Ljubljanske banke — tri hranilne knjižice z začetnimi vlogami, ki jih prejmejo: 1. nagrada 150,00 din — Damijana Cotič, Mariborska 76 a, Celje; 2. nagrada 100,00 — din Zinka Lužar, Zadbrova 35, Škofja vas; 50 din — Fanika Zeme, Tomaž 1, Vojnik.

Če ste spoznali koga na današnji fotografiji, nam pošljite izpolnjen kupon do ponedeljka, 29. januarja 1973

KUPON 18

Ime in priimek osebe na fotografiji _____

Njen naslov _____

Moj priimek in ime _____

Naslov _____

NAGRADNA IGRA NOVEGA TEDNIKA — NAGRADNA IGRA

Krajevna skupnost Center - Celje

ŠE MARSIKAJ MANJKA

Pisati o Celju pa pri tem ne misliti na njihovo slavno zgodovino, bi bil skorajda greh. In vendar si bomo ta veliki greh privoščili, zakaj nič nas ne veže, da se povrnemo nazaj v tiste dni, ko so Urh, Herman, Friderik in množica njim podobnih krojili usodo ljudem pod mogočnim gradom, ki so se prav kot danes mučili s skrbmi in tegobami vsakdanjega življenja, le da so te skrbi bile za odtenek drugačne od skrbi današnjega meščana. Prav te skrbi, ki tarejo prebivalce mesta ob Savinji, bodo izhodišče za naše pisanje. In da povemo kar naravnost: po tolikih krajevnih skupnostih, ki so zagledale luč sveta v sliki in besedi v našem časopisu, bomo tokrat posvetili nekaj besed krajevni skupnosti Celje-Center in za nekaj trenutkov stopili med Celjane, na njihove ulice, med zelenice, v stanovanja, z drugimi besedami rečeno, vtaknili bomo nos, kamor se bo le dalo, brez predsodkov in ovinkarjenja. Naj nam po vsem tem nihče ne zameri naše radovednosti, želje, da bi izvedeli, kar se pač največ da.

JAZ PA GREM NA ZELENO TRAVCO

V pisarno krajevne skupnosti Celje-Center smo vdrla ne napovedano, z najmanjšo nado, da utegnemo dobiti kogarkoli od tistih, ki bi jih morali dobiti oziroma za katere smo si želeli, da bi jim stisnili roko. Tam pa kot da se je zgodil čudež: enkrat za spremembo so bili zbrani za mizo vsi, ki skrbje za predel mesta, razmejen z obrežjem Savinje, Voglajne, do mostu pri Braniboru in Gregorčičeve ulice. To so namreč meje krajevne skupnosti Celje-Center. Može pa, ki so sedeli za mizo modrujoč in razglabljujoč o skrbeh meščanov in njihovega mesta, so bili predsednik krajevne skupnosti Rudi PIBROVEC, podpredsednik Edvard BASTIČ in tajnik Jože KREBS, ki ga tako ali tako ni treba ne vem kako obširno predstavljati, ker ga pozna vsak Celjan.

Morda ne bo napak, če začnemo v temle našem zapisu s celjskimi zelenicami. Zunaj je zima in zelenega ni videti nikjer in kar prav bo, da malo obudimo spomin na dni, ko so bile te zelenice sveže in vse zelene, ko so jih krasile rože in se je na njih bohotila pomlad v veselje meščanom in radost mimoidočim. Toda, kje so ti časi, kje dnevi, ko so zelenice res bile to, o čemer govorimo?

»V našem mestu oziroma na območju naše krajevne skupnosti imamo 624 m² zelenih površin: pri Gledališču, na Miklošičevi, Muzejskem trgu, pri Aškerčevem spomeniku, vse ostalo pa oskrbujejo podjetja in Mestna vrtnarija. Zalostno je le to, da naše zelenice še zdaleč ne zaslužijo tega naziva. Hudo mi je, ko spomlad gledam te končke

zemlje, vse zvožene s pomen-dranimi in polomljenimi rožami, stlačenimi v blato, na katere nihče ne pazi, najmanj pa lastniki osebnih avtomobilov, ki postavijo avto, kakor jim drago. Mnogokrat smo se zaradi tega potožili pri Milici pa občinski skupščini in še kje, posledica vseh prošelj pa je stanje, kakršno pač je.»

Jože Krebs se še kako zaveda vsega tega, pomagati pa ne more, prav tako kot ničesar ne zaležejo grožnje, prošnje in opomini v mestnem parku, tik drsališča, kjer je za parkiranje natanko določen prostor in vendar je trava tako povožena, da je že nikjer več ni. Da bi bila slika tako opustošena narave še lepša, je zemljišče tam okoli naravnost zorano in nič kaj prijetno se ne počuti ob tem lastnik hišice ob drsališču, ko korači preko blata do asfalta. Malo bolj obzirno so vozniki do parka ob Savinji, vendar: zgledj viecejo in kdo ve, če ne bo čez leto, dve tudi tam tako.

LUKNJE, DA V NJIH GADI NE BI STANOVALI

Človeku se upira, da bi v slehernem članku, reportaži, zapisu, čemerkoli že, kritiziral in vihtel pero visoko nad glavami, bobneč nad krivicami in nepravilnostmi, a je že tako: za hvalo je še vedno čas.

Tole še peče te tri može pri krajevni skupnosti Celje-Center: stanovanja. Podajali smo si besede, kot da bi se prvič videli, prišli od daleč po mnogih letih iz tujine in si stisnili roke. Človek kar verjel ne bi, če ne bi videl, kaj vse je mogoče v tem ne tako ve-

likem mestu, kjer so velika in svetla stanovanja.

»Ljudje prihajajo k nam, prosijo in tarnajo, kolnejo in se sklicujejo na vse na svetu,« pravi predsednik krajevne skupnosti RUDI PIBROVEC. Poglejte samo primer: v Cankarjevi 4 si je pred časom stanovalec Emil Soklič zgradil hišo na Ostrožnem in stanovanje v Cankarjevi je ostalo prazno. Ljudje v Celju potrebujejo zavetje, v Cankarjevi 4 pa domujeta tema in zatohel zrak. Nekdanji stanovalec pravi, da stanovanje čaka na sina, ki živi v Ljubljani. Vprašanje je, kdaj se bo sin spomnil, da bi bilo dobro preseliti se v Celje. Do

JOŽE KREBS

takrat bo stanovanje prazno ...

Koliko je še primerov v Celju, ob katerih bi se človek zgrozil. Videli smo jih in občutili bedo, marsikje pa temu

Oj, Celje, ti mesto belo ...

botruje tudi malomarnost.

Odšli smo v mesto, v srce krajevne skupnosti in obiskali Pogeljskove in Nežičeve. Otroci, še ne dorasli, dojenčki, stara ženica, mlad par, stanovanje pa takšno, da voda gospodari v njem. Nato smo krenili k Kmetičevi Fani na Aškerčevi 4 in obnemeli: Je mogoče, da se kaj takšnega dogaja v Celju, nam je vrtalo v glavah. Podobno se nam je godilo pri Marčičevih, kjer žive dve družini v prostoru, velikem okroglo osemnajst kvadratnih metrov. Pet ljudi se stiska in plazi skozi življenje in ničesar lepega ni v njih.

»Stanovanjski problem, kot vidite, ni majhen, toda to je le del,« se nam je v pogovoru pridružil EDVARD BASTIČ. Mnogo teh problemov je tudi v Zidankovi, ki je prav tako del naše krajevne skupnosti. Verjetno pa je, da je še kje drugod. Za vse ne vemo. Kar zvemo, povemo najprej takoj, ko stvari na licu mesta preverimo. Nadaljnji korak je v rokah občinske skupščine. Enako velja za vse ostale probleme: vodovode, ki so ponekod naravnost kriminalni, še iz starih časov in na hodnikih, celo na dvoriščih in podobno, inšpekcijsko službo, ki jo opravljamo, včasih čisto brez pomena in podobno. Mi samo registriramo, vse ostalo rešujejo drugi, toda kako rešujejo, to je drugo vprašanje. Naša naloga je, opozarjati na nered in čestokrat se sprašujemo, zakaj smo sploh tukaj.»

Ustavili smo se ob dvoriščih in prečudnih garažah, ki stoje tam, vse zbite in skrupucane, da človek največkrat ne ve, čemu sploh služijo. »Zakaj ne bi naredili enotnega načrta, na primer za montažne garaže, da se ne bi ta mizerija valjala po dvoriščih in kazila izgled mesta,« je dejal Jože Krebs.

Mimogrede smo si ogledali še nekatera smetišča, na katera vztrajno mečejo smeti podjetja, po njihovem zgledu pa še meščani. Tako uničijo še tisto malo zelenega na dvoriščih skupaj z barakami in podobnim. In še in še smo govorili o stanovanjski problematiki krajevne skupnosti Celje-Center in izvedeli, da je, po mnenju treh mož, ki si belijo glave s temi rečmi stanovanjska zakonodaja popolnoma zgrešena, da se ne ve, katera stanovanja so prazna in katera ne, da je kup

ljudi v Nemčiji že leta in leta, njihova stanovanja pa prazna.

»Zadnji ukrep skupščine, da morajo biti nekateri lokali v mestu ob nedeljah zaprti, je sprožil plaz nezadovoljstva med občani,« je omenil predsednik krajevne skupnosti Celje-Center, Rudi Pibrovec. »Ljudje so prihajali k nam, se pritoževali in podobno. In spet smo ostali na istem: to ni v naših rokah. Pritožbe smo poslali naprej. Sicer pa, kaj naj naredimo s tistimi štirimi milijoni in še nekaj denarja, ki ga dobimo na leto? Mar naj delamo čudeže?«

Edina stvar, s čimer so se na krajevni skupnosti Celje-Center pohvalili, je odnos krajevna skupnost-center za socialno delo. Le ta upošteva sleherni predlog, ki ga predložimo in ga tudi reši, pravijo. Ni se še zgodilo v zadnjih dveh letih, da bi nam kakšen primer odklonili. Vsak primer seveda preverijo in prav bi bilo, če bi tudi vse ostale institucije delale tako. Tako bi vsaj vedeli, kakšno je naše delo, kolikšni naši napor, pravijo na krajevni skupnosti Celje-Center.

Dan za dnem govorimo o Kozjanskem, pri tem pa se ne zavedamo, da je samo v krajevni skupnosti Celje-

Center 42 socialnih podpirancev in da jih je še najmanj 20 do 30, ki bi ta denar prav tako potrebovali.

Problem zase je otroško varstvo, čeprav je kolikor toliko urejeno, le da so kapacitete premajhne. Obe stavbi, v katerih so otroški vrtci, sta stari in ne ustrezata več namenu, niti ona na Titovem trgu niti ona v Aškerčevi ulici. Po programu, ki je bil sprejet ob referendumu, je predvidena gradnja vzgojno varstvenih ustanov, vendar krajevna skupnost Celje-Center ne pride v poštev.

Krebs: »Želeli smo urediti vsaj eno otroško igrišče, pa je vse skupaj ostalo le pri besedah. Načrti so, denar pa je padel v vodo, ker nismo mogli urediti vseh pravnih zadev z lastnikom hiše, ki naj bi jo porušili in kjer naj bi bil vrtec.«

Niz skrbi in problemov. Vtis za vtisom. Lepo mesto ni več tako lepo mesto, ljudje ne več tako breskrbni in veseli kot se zde, kadar je človek vesel in razposajen. Ulice niso čiste, kot bi morale biti in nekatera stanovanja ne taka, da bi človek lahko dejal: živim človeka spodobno življenje. Celju še marsikaj manjka. Milenko Strašek

Na Aškerčevi 5 vedo, kaj je stiska in kaj pomeni, če dve družini živita na osemnajstih kvadratnih metrih življenjskega prostora. Tudi zunanščina tega prebivališča ni nič kaj dopadljiva.

Ko bi Aškere vedel, kako bodo ravnali njegovi bodoči someščani z zelenicami, bi najbrž ne dovolil postaviti svoj kip tja, kjer je, kjer še tulipani nimajo miru pred soferji, kaj šele, da bi ga imela njegova pesniška duša.

T TRGOVSKO PODJETJE NA VELIKO IN MALO
TEHNO-MERCATOR
CELJE

PLASTIKA

ROLETE
ŽALUZIJE
ZIDNE TAPETE
OBLOGE STEN
TALNE OBLOGE
VSE ZA
GOSPODINJSTVO

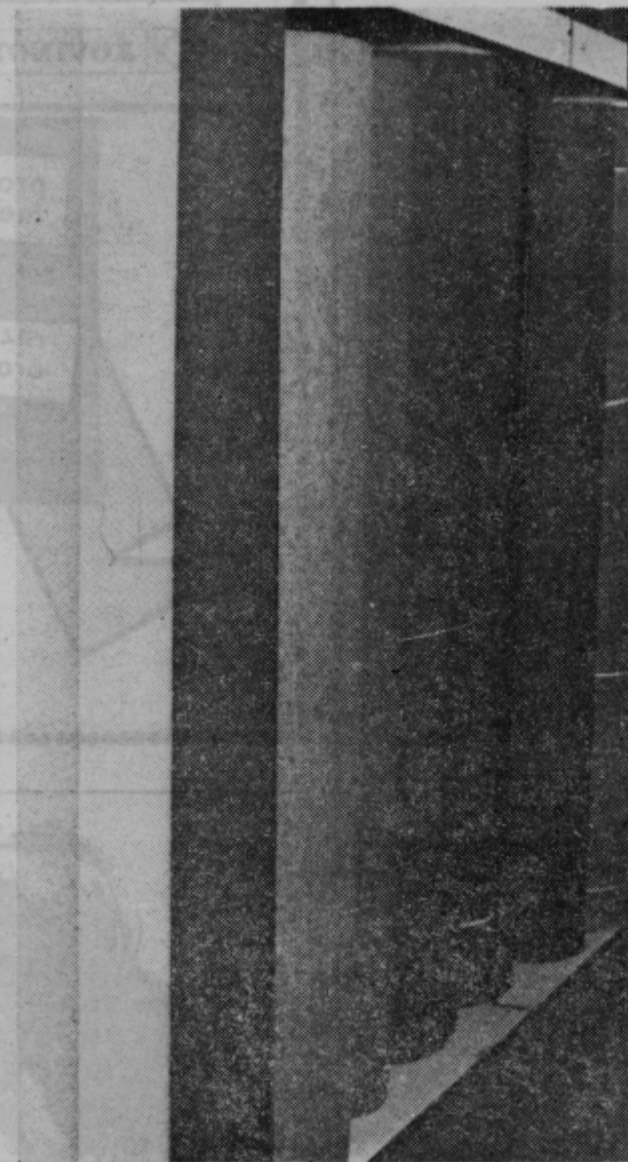
NAMIZNI PRTI
IGRAČE
LEPILA ZA TAPETE
OBLOGE
KOMPLETNO
OKOVJE
ZA ROLETE

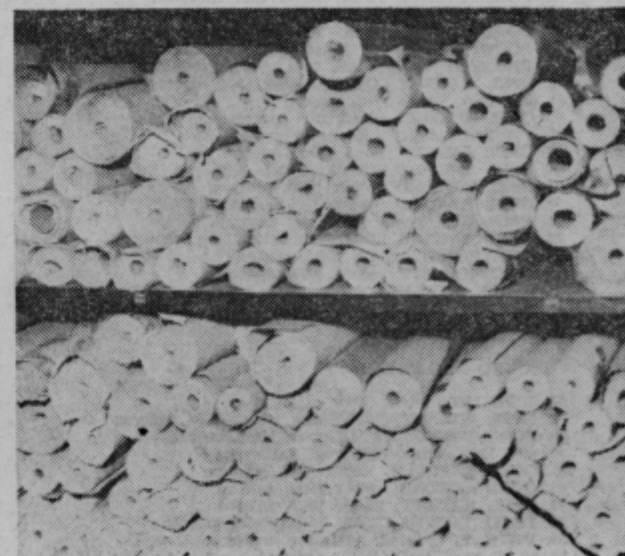
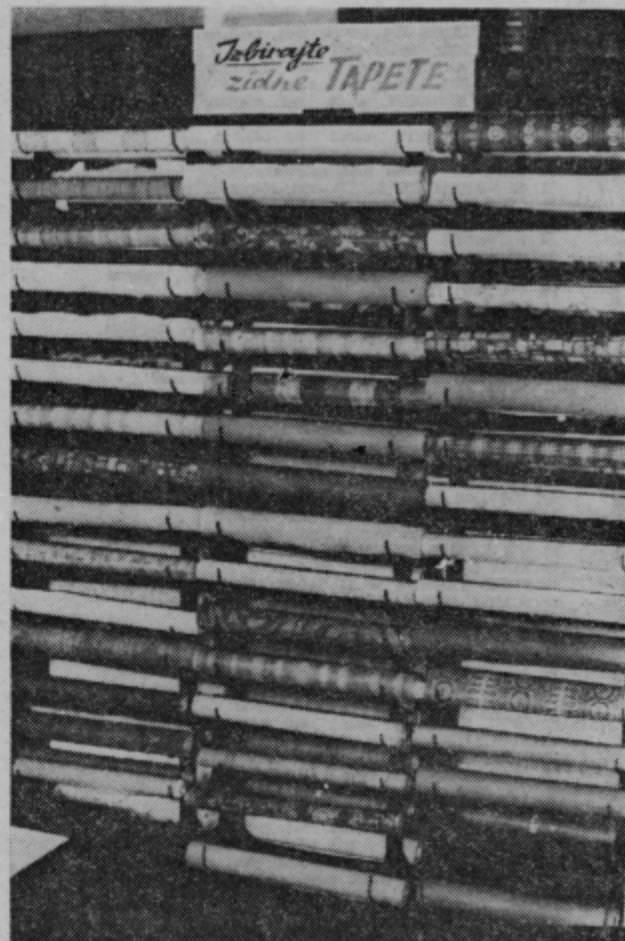
POSLOVODJA
JOŽE BELUŽIČ

IGRAČE

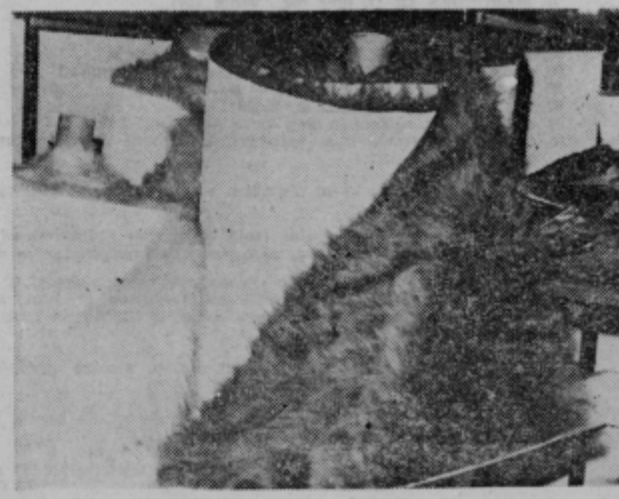
PODNE OBLOGE

ZIDNE TAPETE

VSE ZA GOSPODINJSTVO

PODNE OBLOGE

4. in 5. februarja 1973

LICITACIJA

pri CARINARNICI LJUBLJANA

Carinarnica Ljubljana bo 4. in 5. februarja 1973 prodajala na javni dražbi osebne avtomobile in ostalo blago.

Osebne avtomobile v nedeljo, 4. februarja 1973, v prostorih Solskega centra za tisk in papir, Ljubljana, Pokopališka 33, od 8. ure naprej, ostalo blago pa v ponedeljek, 5. februarja 1973, od 8. ure naprej v prostorih carinarnice Ljubljana, soba 13/II.

Ogled avtomobilov in ostalega blaga ter vplačilo kavcij, bo možno samo v soboto, 3. februarja 1973, od 8. do 13. ure in od 14. do 17. ure v carinarnici Ljubljana.

OSEBNI AVTOMOBILI

zač. cena

1. AUDI 100 LS, letnik 1969, nevozen	45.000
2. MERCEDES 230, letnik 1967, nevozen	26.000
3. BMW 1600, letnik 1967, zaleten	21.000
4. OPEL KADETT, letnik 1966, nevozen	18.000
5. BMW 2000, letnik 1967, zaleten	17.000
6. OPEL REKORD, letnik 1969, zaleten	16.000
7. BMW 2002, letnik 1968, zaleten	16.000
8. OPEL KADETT, letnik 1967, zaleten	15.000
9. RENAULT 16 TL, letnik 1966, nevozen	15.000
10. FIAT 125, letnik 1968, zaleten	15.000
11. SUNBEAM DE LUXE 1250, letnik 1971, zaleten	14.000
12. OPEL KADETT, letnik 1967, nevozen	14.000
13. VW KOMBI 1500, letnik 1966, nevozen	13.000
14. RENAULT 16, letnik 1967, zaleten	12.000
15. BMW 1800, letnik 1964, zaleten	12.000
16. OPEL REKORD CARAVAN, letnik 1965, zaleten	12.000
17. VW 1600 TL, letnik 1967, nevozen	12.000
18. VW 1200, letnik 1963, nevozen	12.000
19. OPEL REKORD CARAVAN, letnik 1963, nevozen	10.000
20. OPEL COMMODORE GS, letnik 1969, zaleten	10.000
21. VW KOMBI BUS, letnik 1964, nevozen	10.000
22. FORD TAUNUS 17 M, letnik 1966, nevozen	9.000
23. FIAT 850 SPORT COUPE, letnik 1966, zaleten	8.500
24. FORD TAUNUS 20 M, letnik 1966, zaleten	8.500
25. FIAT 1500 SPIDER, letnik 1968, zaleten	8.500
26. VW 1300, letnik 1965, nevozen	8.000
27. FORD TAUNUS 20 M, letnik 1966, nevozen	8.000
28. FORD TAUNUS 20 MTS, letnik 1965, nevozen	8.000
29. VW 1500, letnik 1964, nevozen	8.000
30. OPEL REKORD, letnik 1965, zaleten	8.000
31. VW VARIANT, letnik 1964, nevozen	7.500
32. VW KOMBI BUS, letnik 1963, nevozen	7.500
33. FIAT 500, letnik 1969, zaleten	7.000
34. FORD TAUNUS 20 M, letnik 1966, zaleten	7.000
35. SIMCA 1500 CARAVAN, letnik 1966, nevozen	7.000
36. VW 1500, letnik 1965, nevozen	7.000
37. OPEL REKORD, letnik 1965, zaleten	7.000
38. FORD TAUNUS 17 M 1800, reg. motorja, letnik 1971	7.000
39. MERCEDES 190, letnik 1959, nevozen	7.000
40. FORD TAUNUS 12 M 1300, letnik 1965, nevozen	7.000
41. FIAT 1100 D, letnik 1964, nevozen	6.500
42. OPEL REKORD, letnik 1965, nevozen	6.000
43. SIMCA 1000, letnik 1964, nevozen	6.000
44. FORD TAUNUS 20 MTS, letnik 1965, zaleten	6.000
45. OPEL REKORD, letnik 1965, zaleten	6.000
46. VW 1200, letnik 1965, nevozen	6.000
47. VW 1200, letnik 1958, nevozen	6.000
48. OPEL REKORD, letnik 1964, nevozen	6.000
49. OPEL REKORD, letnik 1963, nevozen	6.000
50. FORD TAUNUS 12 M, letnik 1968, zaleten	5.000
51. VW 1500, letnik 1963, nevozen	5.000
52. VW 1200, letnik 1963, zaleten	5.000
53. VW 1200, letnik 1958, zaleten	5.000
54. VW 1200, letnik 1960, nevozen	5.000
55. OPEL REKORD, letnik 1964, nevozen	4.000
56. VW 1200, letnik 1963, zaleten	4.000
57. VW 1200, letnik 1960, nevozen	4.000
58. FORD TAUNUS 17 M, letnik 1961, nevozen	4.000
59. FORD TAUNUS 17 M, letnik 1961, zaleten	3.500
60. FORD TAUNUS 12 M, letnik 1965, nevozen	3.500
61. FORD TAUNUS 12 M, letnik 1963, zaleten	3.000
62. PEUGEOT 404 BREAK, letnik 1965, zaleten	3.000
63. OPEL KADETT COUPE, letnik 1964, zaleten	3.000
64. VW 1200, letnik 1962, zaleten	3.000
65. OPEL REKORD, letnik 1957, nevozen	2.500
66. VW 1200, letnik 1958, nevozen	2.500
67. OPEL KADETT, letnik 1966, zaleten	2.500
68. OPEL REKORD COUPE, letnik 1966, reg. motorja	2.000
69. OPEL REKORD, letnik 1969, nevozen	1.500
70. OPEL REKORD, letnik 1961, nevozen	1.500
71. BMW 1800, letnik 1968, reg. motorja	1.000
72. FORD TAUNUS 17 M, letnik 1966, reg. motorja	1.000
73. CHEVROLET, letnik 1960, zaleten	1.000
74. OPEL KADETT, letnik 1964, zaleten	1.000
75. BUICK SKYLARK, letnik 1958, zaleten	1.000
76. plastična karoserija za plastični avto, brez reg.	1.000

PONOVRNO NA LICITACIJI:

77. BMW 1600, letnik 1967, zaleten	20.000
78. OPEL KADETT COUPE LS, letnik 1966, zaleten	10.000
79. FORD TAUNUS 17 M, letnik 1966, zaleten	9.000
80. VW 1200, letnik 1967, reg. karoserije	8.000
81. OPEL KAPITAN, letnik 1968, zaleten	7.500
82. OPEL REKORD, letnik 1968, zaleten	7.000
83. OPEL KADETT, letnik 1967, zaleten	7.000
84. FORD TAUNUS 17 M, letnik 1966, zaleten	6.000
85. VW K 70 L, letnik 1971, reg. motorja	5.500
86. FIAT 1300, letnik 1962, zaleten	4.500
87. MERCEDES 220 SB, letnik 1961, nevozen	4.000
88. CITROEN ID 19, letnik 1963, nevozen	4.000
89. VW 1200, letnik 1968, reg. motorja	3.500
90. AUSTIN MORRIS 1000 CARAVAN, letnik 1966, nevozen	3.000
91. MERCEDES 220 D, brez reg., letnik 1971	2.500
92. FORD TAUNUS 12 M, letnik 1965, reg. motorja	2.500
93. OPEL REKORD, letnik 1960, nevozen	1.500
94. FORD TAUNUS 12 M, letnik 1966, reg. motorja	1.500
95. podstavki za brezžično radiotelefonijo PACE Standard	100.000
96. rezervni deli za kamione OM — po seznamu	100.000
97. razno blago po seznamu št. 25359/1	23.400
98. oca 1.700 kg vulkanizirane gume — brusni diski	10.000
in ostalo blago (motorji za avtomobile, motorna kolesa in drugo)	

Spisek ostalega blaga, ki ni objavljen v tem oglasu, bo objavljen na oglasni deski carinarnice Ljubljana.

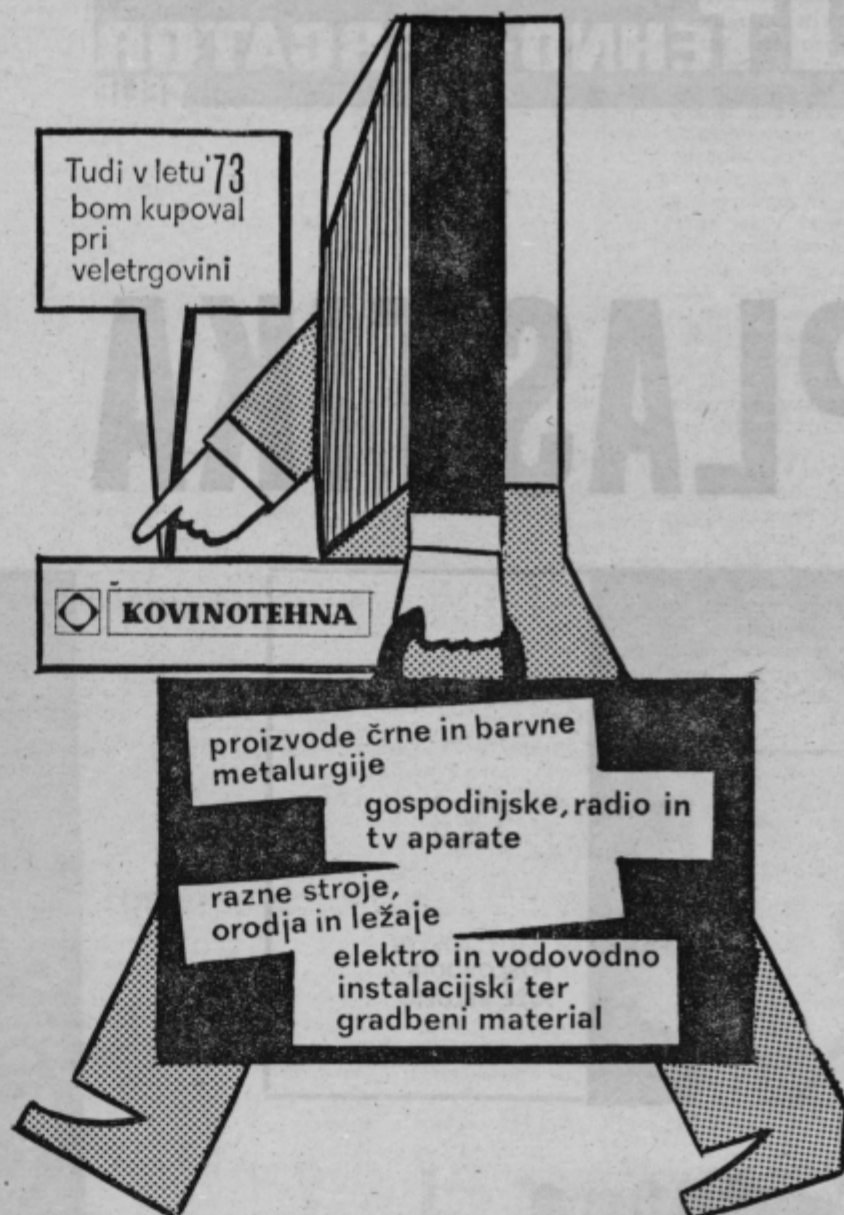
Pravico udeležbe na javni dražbi imajo vse pravne in fizične osebe. Blago pod zap. št. 95, 96 in 97 lahko kupijo samo pravne osebe, ki so registrirane za nakup takega blaga.

Udeleženci morajo v dneh, ki so določeni za ogled blaga tj. v soboto 3. 2. 1973, vplačati 10 % kavcijo od začetne cene v carinarnici Ljubljana, predstavniki podjetij pa morajo poleg tega predložiti še pooblastilo svojega podjetja. Najmanjša kavcija za avtomobile in ostalo blago znaša 500.00 din.

Vsak kupec avtomobila bo moral poravnati še stroške eventualnega vtiščenja šiferskih števil motorja, oziroma karoserije.

V nedeljo 4. februarja 1973 ne bomo sprejemali vplačil kavcij, temveč samo v soboto dne 3. 2. 1973.

Vse informacije o javni dražbi lahko dobite po telefonu 316-588 od 29. 1. 1973 naprej.
IZ CARINARNICE LJUBLJANA

VAŠI LEPOTI
V DAR

INNOXA PARIS-LONDON

NAMA LJUBLJANA
DROGERIJA LJUBLJANA, Nazorjeva 3
DROGERIJA LJUBLJANA, Čopova 5
EMONA — MAXIMARKET,
Ljubljana, Trg revolucije 18
KOKRA, Veleblagovnica, Globus,
Kranj, Koroška bb
NANOS, Postojna
GROSIST, Gorica
SOCA, Koper — drogerija — Čevljarska 12
MODA, drogerija, Celje, Prešernova 4
TEHNOMERCATOR,
Celje — Blagovnica — Gubčeva 2
JEKLOTEHNA — MERKUR,
Maribor, Vetrinjska 22
TANIN, Maribor — drogerija

mali oglasi

ŠTEDILNIK «Gorenja» na tr do gorivo, šest kur nesnic, prodam. Košnica 4 a Celje.

STROJ za izdelavo različnih vrst cementnih blokov prodam po ugodni ceni. Ponudbe pod »Trije modeli».

POLNILEC akumulatorjev 5 A z reguliranim polnjenjem 6 V in 12 V ter vgrajenim V in A metrom, prodam za 400,00 N din. Ing. Kitak Rafael, Debro 40, Laško.

FIAT 125 letnik 1969 ugodno prodam. Lešnik Jože, Cesta na Dobrovo 45, Celje.

KOSILNICO BCS 110 v ohranjenem stanju prodam. Marovt Alojz, Podvrh 115, Braslovce.

FORD 15 m v odličnem stanju prodam. Roškar Franc, Matke 82, Prebold. Ogleđ možen vsak dan.

TRAKTOR 25 KS, kosilnico, plug, obračalnik za seno s hidravliko prodam. Ponudbe pod »Nujnos».

SKODO letnik 1965, 13.000 km po generalni, poceni prodam. Anton Dominik, Kajuhova 8.

ELEKTROMOTOR za enofazni tok, obnovljen, ugodno prodam. Novake 22, Strmec.

FIAT 750, letnik 1968, 60.000 km, dobro ohranjen, prodam Kočevar Dušan, Gotovine 94, Zalec.

KRAVO 8 mesecev brejo, uvoženo peč Küpersbusch in kombinirano kopalno peč prodam. Gorišek Franc, Laška vas 35, Store.

NSU prinzi 1000 L prodam ali zamenjam za Fiat 750 novejši tip. Petrej Alojz, Ivenca 20 a, Vojnik.

VW-1300 letnik 1968 ugodno prodam. Informacije po telefonu, Celje, številka 237-04 od 14. do 17. ure.

DVE dobro ohranjeni oljni peči EMO 5 in 8 prodam. Ogleđ popoldne. Velikanec Pavla, Breg 5.

ZARADI odhoda v tujino prodam pod ugodnimi pogoji avto VW 1500 Variant letnik 1963 v zelo dobrem stanju in 7 kub. metrov okroglega hrastovega subeha lesa. Šarlah Jože, Platinovec 12, Grobelno.

NA LEPI sončni legi pod starim gradom (pri Skorjanc) prodam nov hlev — možna preureditev v stanovanje — ena soba že uporabna, in pol ha zemlje z vinogradom Eberline Bogomir, Zagrad 144.

ULTRAPAS kuhinjsko pohištvo, več miz in stolov, plinski štedilnik, električni štedilnik, pralni stroj Candy, hladilnik Lande kompresorski s podstavkom, razna dvigala, železne drogove za kamnom, pet koles za samokolnice — novo okovana — 300 kg betonskega železa (kg 3,20 dm) polokroglo 6 x 3 mm — vse dobro ohranjeno, prodam, Ogleđ in prodaja v nedeljo od 9. do 12. ure. Aleksander Baldasin, Veselova 1, Celje.

MOSKVIČ 407, s prikolico ali brez nje, ugodno prodam. Košenina Rudi, Trnovlje 151, Celje.

OSEBNI avto VW 1200 letnik 1961, ugodno prodam. Romih, Nušičeva 6, Celje.

TRODELNO sobno omaro (zložljivo) in kavč ugodno prodam. Rudolf, Celje — Na otoku, Trubarjeva 24/I.

STARO dobro ohranjeno orehovo pohištvo — jedilni kot s knjižnico maro, primeren tudi za vikend — nujno prodam. Linhartova 12, Celje.

SKODO karambolirano — prodam. Ogleđ pri avtokleparju Ravnaku, Smarjeta 24, Celje.

AMI 6 letnik 1965 dobro ohranjen, registriran, prodam. Belak Ervin, Dobojska 34, Celje.

ENOINPOL ali dvosobno stanovanje v mestu kupim. Ponudbe pod »Gotovina».

TRODELNO omaro kupim. Sevshek, Prešernova 14, Celje.

NA OTOKU kupim novo enosobno hišo (ne vrstno) z vrtom. Ponudbe pod »Ob Savinjski».

ZASTAVO 750 letnik 1970, 71, kupim. B. M. Na Otoku 10, Celje.

MIREN študent nujno išče sobo v Celju. Simonič Lenjova 1/II, 66330, Piran.

V OPREMLJENO in ogrevano sobo sprejemem sstanovalca. Možnost souporabe kopalnice. Dobrova 8 Celje.

DIJAKINJA ali študentki oddam novo opremljeno sobo s posebnim vhom od 1. februarja do 1. julija. Ogleđ v ponedeljek, sredo in petek od treh popoldne naprej. Ponudbe pod »Solidna».

TAKOJ vseljivo enosobno opremljeno komfotno stanovanje oddam. Ponudbe pod »Center mesta».

ODDAM opremljeno centralno ogrevano sobo s souporabo kopalnice solidnemu in mirnemu srednješolcu. Telefon 219-39.

MIRNA zakonca brez otrok iščeta sobo, lahko opremljeno, v Celju. Ponudbe pod »Mirna».

ISCEM opremljeno sobo v centru ali bližini. Ponudbe pod »Februara».

DVOSOBNO stanovanje po možnosti s kopalnico, vzajem v najem ali odkupim v bližini Celja. Ponudbe pod »Cimpreja».

NA STANOVANJE sprejemem starejšo delavko, ki bi pomagala v gospodinjstvu. Mariborska 176.

DIJAKINJA išče sobo v Celju ali v okolici. Ponudbe pod »Nujno v februarju».

NA STANOVANJE sprejemem enega fanta. Mariborska 176.

UPOKOJENKA mirna in čista išče prazno sobo ali enosobno stanovanje v okolici Celja. V pošte pride samo oddaljenost od mestnega hrupa. Ponudbe pod »Mira».

KVALIFICIRANA krojačica išče delo pri ženskem krojaštvu v okolici Celja. Ponudbe pod »Popoldne».

VAJENKA ali delavca za priučitev, starega od 15 do 17 let, sprejemem takoj. Hrana in stanovanje zagotovljena. Tovornik Franc, Kovasvo Laško, Cesta na Svetino 36.

V UK sprejemem vajenca. Avtoradio televizijski servis Fegeš Ivan Celje, Cesta na Ostrožno 53.

ISCEM dekile za pomoč v kuhinji in gostilni. Marija Lavrič, Gostilna Teharje.

SPREJMEM delo na domu — šivanje, likanje ali ročno izdelavo plastičnih predmetov. Ponudbe pod »Upokojenka».

KOZMETIKA danes ni in ne sme biti le privilegij izbrancev, zato je dolžnost vsake žene, da je negovana in urejena, ne glede na starost in poklic. Popolno nego vam nudi kozmetični salon »Breda» v Kajuhovi 12 (pri Gimnaziji) telefon 22-409.

IZGUBIL sem poročni prstan z vgrajenim imenom in datumom v Zidanškovi ulici ali na Tomšičevem trgu. Najditelja prosim, da ga proti nagradi vrne. Krajnc Alojz, Kidričeva 11, Laško.

SREDI trga oddam gostilno v najem. Ogleđ vsak dan. Ponudbe pod »Prometna».

V VARSTVO — osem ur — sprejemem otoka do treh let. Ponudbe pod »Topel dom».

REPUBLICKI SEKRETARIAT ZA NOTRANJE ZADEVE V LJUBLJANI

razpisuje sprejem

150 UČENCEV V ŠOLO ZA MILIČNIKE KADETE

Pogoji za sprejem:

Razpisa se lahko udeležijo mladinci, državljani SFRJ, ki izpolnjujejo pogoje:

- da so uspešno končali osnovno šolo
- da niso starejši kot 17 let
- da so telesno in duševno zdravi
- da zoper nje ni bil izrečen vzgojni ukrep in da niso v kazenskem postopku
- da obvladajo slovenski jezik
- da imajo pismeno privoljenje staršev ali skrbnikov.

ZAČETEK IN TRAJANJE ŠOLANJA

Začetek šolanja bo 3. septembra 1973 in bo trajalo tri leta.

Pravice in dolžnosti učencev:

Kandidati, ki bodo sprejeti v šolo, bodo imeli brezplačno stanovanje in hrano, uniformo, obutev, perilo, učne pripomočke, zdravstveno in invalidsko zavarovanje ter pravico do denarnega zneska za osebne potrebe.

Kdor uspešno konča šolo, je oproščen služenja vojaškega roka in mora po končanem šolanju delati v organih za notranje zadeve najmanj šest let.

O pravicah in dolžnostih učencev se ob sprejemu v šolo sklene pogodba.

Tistemu, ki je uspešno končal šolanje, je priznana srednja strokovna izobrazba.

KAKO NAJ SE KANDIDATI UDELEŽIJO RAZPISA

Kandidati, ki se želijo udeležiti razpisa, naj pošljejo najbližji postaji milice najpozneje do 5. junija naslednje dokumente:

1. prijavo za vpis v šolo na obrazcu 1,20, kolkovano z 1,00 din, ki jo morajo obvezno podpisati starši ali skrbniki, kar je hkrati dokaz o njihovem privoljenju za vpis;
2. spričevalo o uspešno končan osnovni šoli; tisti, ki še obiskujejo 8. razred, naj prilože spričevalo za prvo polletje 8. razreda, spričevalo o končan osnovni šoli pa naj predložijo takoj, ko ga dobijo;
3. potrdilo, da zoper kandidata ni bil izrečen vzgojni ukrep;
4. potrdilo, da kandidat ni v kazenskem postopku;
5. pismeno priporočilo in mnenje šole, v kateri se je zadnje leto šolal.

Kandidati, ki bodo izpolnjevali vse pogoje v razpisu, bodo poklicani na zdravniški pregled in sprejemni izpit. Sprejemni izpit obsega preizkus znanja iz slovenščine, psihološko testiranje in preizkus telesnih zmogljivosti. Sprejemni izpiti bodo v šolskem centru za strokovno izobraževanje delavcev v organih za notranje zadeve v Ljubljani maja in junija. O datumu bodo kandidati pismeno obveščeni.

Pri sprejemu imajo prednost kandidati z boljšim učnim uspehom in tisti, ki bodo pri sprejemnih izpiti dosegli boljši uspeh. O tem, ali je bil kandidat sprejet ali zavržen, bo obveščen do 20. junija 1973.

VSA POJASNILA DAJEJO:

1. Republiški sekretariat za notranje zadeve SR Slovenije, telefon št. 23-801, interna št. 427 ali 380.
2. Šola za miličnike kadete, Ljubljana, Tacen 48, telefon št. 51-737 ali 312-227 in
3. vse postaje milice.

Republiški sekretariat za notranje zadeve SR Slovenije

ZAHVALA

Ob boleči izgubi ljubega moža in očeta

FRANCA HOHKRAUTA

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem za spremstvo na njegovi zadnji poti in za poklonjene vence in šopke. Posebna zahvala dr. Ruži Matanič, primariju in strežnemu osebju bolnice v Vojniku za skrbno in nežno nego do boleznijo. Vsem še enkrat iskrena hvala.

Zalujoči:

žena in hčerka z družino

POZIV

ZA VLOŽITEV NAPovedI ZA ODMERO DAVKOV OBČANOV

Na podlagi 170. člena zakona o davkih občanov (Uradni list SRS, št. 7/72) je Skupščina občine Celje sprejela odlok o davkih občanov (Uradni list SRS, št. 10/72), po katerem je določila, da je napovedi za odmero davkov treba vložiti

DO 31. JANUARJA 1973

Davčna uprava občine Celje obveščá, da morajo napovedi za odmero davkov vložiti naslednji zavezanec:

1. zavezanec davka od osebnega dohodka iz samostojnega opravljanja obrtnih in drugih gospodarskih dejavnosti, katerim se davek odmerja po dejanskem dohodku, o dohodkih, doseženih v letu 1972;
2. zavezanec davka od osebnega dohodka iz samostojnega opravljanja obrtnih in drugih gospodarskih dejavnosti, ki jim bo za leto 1973 davek odmerjen v pavšalnem letnem znesku o dohodkih, ki jih bodo predvidoma dosegli v letu 1973;
3. zavezanec davka od osebnega dohodka iz samostojnega opravljanja intelektualnih storitev, katerim se davek odmerja po dejanskem dohodku, o dohodkih, doseženih v letu 1972;
4. zavezanec dodatnega republiškega davka po posebni stopnji od osebnega dohodka iz delovnega razmerja upokojujev predložijo vsi tisti občani, katerih letni prejeti neto dohodek pri vseh izplačevalcih razen pokojnine presega 20.000 dinarjev;
5. zavezanec davka na dohodke od stavb, o dohodkih, doseženih v letu 1972. Napoved morajo vložiti tudi vsi lastniki stanovanjskih hiš oziroma stanovanj, katerim je bila priznana oprostitev za dobo 25 let, pa je v letu 1972 že preteklo 10 let od začetka dobe oprostitve in vsi lastniki, ki drugi kupci takih stanovanj ne glede na to, koliko časa so lastniki (po 116. členu zakona o davkih občanov — Uradni list SRS, št. 7/72) so davka od stavb oproščeni; zavezanec prvi lastnik novih stanovanjskih hiš oziroma stanovanj in sicer za dobo 10 let);
6. zavezanec davka na dohodke od počitniških hiš — vikendov, doseženih v letu 1972, predložijo napovedi pri davčnih uradah tistih občin, na območju katerih so vikendi;
7. zavezanec davka od premoženja o dohodkih, doseženih v letu 1972, od oddajanja motornih vozil v najem, strojev, orodja in naprav ter nepremičnin;
8. zavezanec davka na določene premoženjske predmete:
 - a) kateri posedujejo stroje, orodje in inventar, če s temi sredstvi pridobivajo dohodek in pod pogojem, če skupna neodpisana vrednost teh sredstev presega 150.000 din. V navedeno skupno vrednost se ne štejejo sredstva, katerih posamezna vrednost ne presega 10.000 dinarjev;
 - b) kateri posedujejo motorne čolne ali druge plovne objekte na motorni pogon, razen občanov, ki jim je ribištvo osnovni vir za preživljanje;
9. zavezanec davka iz skupnega dohodka občanov, ki so v letu 1972 iz vseh virov (upoštevajoč tudi pokojnine in nadomestila osebnega dohodka po predpisih o socialnem zavarovanju) imeh skupni čisti dohodek, ki je presegel 25.000 dinarjev.

Napoved za odmero davkov morajo vložiti:

- zavezanec iz 1. in 2. točke pri davčni upravi občine, v kateri opravljajo dejavnost oziroma plačujejo davek od samostojnega opravljanja te dejavnosti;
- zavezanec iz 3. točke pri davčni upravi občine, v kateri imajo stalno prebivališče,
- zavezanec iz 4. točke pri davčni upravi občine, na katere območju stoji stavba,
- zavezanec iz 5. točke pri davčni upravi občine, na območju katere je nepremičnina, ki se oddaja;
- za premoženje pa v občini, kjer ima zavezanec stalno prebivališče;
- zavezanec iz 6. a točke, ki so hkrati zavezanec za davek od obrtnih in drugih gospodarskih dejavnosti, pri davčni upravi občine, v kateri opravljajo dejavnost, drugi zavezanec pa pri davčni upravi občine, v kateri imajo stalno prebivališče;
- zavezanec iz 6. b točke pri davčni upravi občine, v kateri imajo stalno prebivališče;
- zavezanec iz 7. točke pri davčni upravi občine, v kateri imajo stalno prebivališče.

Pozivamo zavezance, da napovedi vložijo v roku, določenem v tem pozivu, ker bo za nepravčasno vložitev napovedi odmerjeni davek povečan za 5 odstotkov; zavezancem, ki ne vložijo napovedi, pa za 10 odstotkov.

Napoved za odmero davkov je treba vložiti na predpisanem obrazcu pri davčni upravi občine Celje, ki je pristojna za odmero davkov. Tiskovine za napoved davkov dobijo občani v sprejemni pisarni občine Celje.

DAVČNA UPRAVA
Skupščine občine Celje

MI PRIJATELJI?!

POTRDILO ZAKLJUČKOV 29. SEJE CK ZKS NA RAZSTAVI »AZIJA 72«
— V INDIJI SO JUGOSLOVANI ZNANI KOT BOGATI LJUDJE — NAJ-
BOLJ ZNANA JUGOSLOVANA STA TITO IN MATI TEREZIJA

Nekateri znanci med bralci mojega potopisa mi začenjajo očitati, češ, da sem se preveč zresnil in da se potopis sprevača v gospodarskopolični komentar.

Še bolj se moram zresniti.

Preden sem odhajal, smo se v uredništvu domenili, naj imam oči in ušesa odprta tudi za »jugoslovansko-indijsko prijateljstvo in sodelovanje. No, tudi brez tega dogovora bi bil pozoren na to. Srečno je namreč naključje, da sem se mogel seznaniti s tretjo deželo — pobudnico politike nevršenosti. Pred devetnajstimi leti sem bil v Egiptu, ko je pokojni predsednik Naser še vodil politični boj z revolucionarnim svetom generala Nagiba. V deželi ob Nilu je bila Jugoslavija takrat znana le po svojem osvobodilnem boju in Titu.

In v Indiji, domovini

kamor sem šel past radovednost v kitajsko restavracijo. V snack-baru sem dobil v ušesa zvanečo češčino. Dva moška in ženska so se pridno nalivali z viskijem. Beseda je dala besedo. V hotelu so bili močno domači, ker imajo pod isto streho svoj sedež. Bili so uslužbenci češkoslovaške letalske družbe. Nekam zafrkljivo so me vprašali, čemu ni v Indiji našega JATA-a, ko smo tolikšni prijatelji. In čisto zares ga ni. Pač pa letijo v Indijo egiptovska letala, etiopska, da ne govorimo o sovjetskem »Aeroflotu«.

JUGOSLAVIJA V KOTU HALE NACIJ

Delhijska razstava »Azija 72« je bila druga prilžnost za razočaranje. Vsa Azija je bila zbrana s svo-

skim izvorom koketirali Madžari. Slednji niso pozabili poudariti, da utegne ime glavnega mesta Budapešt imeti poseben zven in kar stisnilo me je pri srcu, ko so na velikem povečanem posnetku kralja Matije Korvina nehote predstavili vladarja, ki smo ga Slovenci »posvojili« kot našega zaspanega kralja Matjaža ob še v spanju brhki Alenčici.

Šel sem naprej. Zahodni Nemci so se s svojim paviljonom spustili v tekmo s svojimi vzhodnimi brati, Nemško demokratično republiko, potem spet Čehoslovaki, ki so razgnili pravo zbirko krajev v Indiji, kjer gradijo tovarne.

Najbolj imponanten paviljon je bil sovjetski. Tu so že drugi dan prākovali prihod predsednice Indire Gandi. Pridružil sem se poklicnim kolegom, se dobro nastal in načakal, a ker je tudi ta dan ni

darjali, da so evropska in azijska velesila.

Pošteno so me že skelili podplati, jugoslovanskega paviljona pa še vedno nisem našel. Pa me je rešil iz zadrege prijatelj Sardar Singh in me prek gradbišča pripeljal v nedokončan zbirni paviljon »International hall«, kjer sem bil končno na cilju. V družbi severne sosede Avstrije in vzhodne sosede Bolgarije je na majhnem koščku napol izgotovljene palače skromno ždela Jugoslavija. Kaj smo tam pokazali. Družino traktorjev, bilo jih je pet ali šest. Agrokemija pa je predstavila nekaj umetnih gnojil in primerke hibridne kortuze. Vsega skupaj je razstavljalo sedem jugoslovanskih podjetij in gospodarskih korporacij, od tega le dvoje z razstavnimi predmeti, ostali pa so se omejili na velike fotografije. Res so bile pri-

Taksist Sohan Singh je od mladih let sem obredel ves svet. Med drugo vojno je vozil angleško vojaško misijo v Berlinu, kjer se je dobro razumel tudi s kolegi iz naše misije. Jugoslovane ceni kot dobre tovariše in še boljše pivce. Pri 65. letih je dedec kar korenina, kako tudi ne, saj ima trideset let mlajšo ženo in desetletnega sina. Na koncu najine vožnje me je povabil na kozareček žinzer tonika, ki mi je zapri sapo pa je podvomil, da bi bil Jugoslovian.

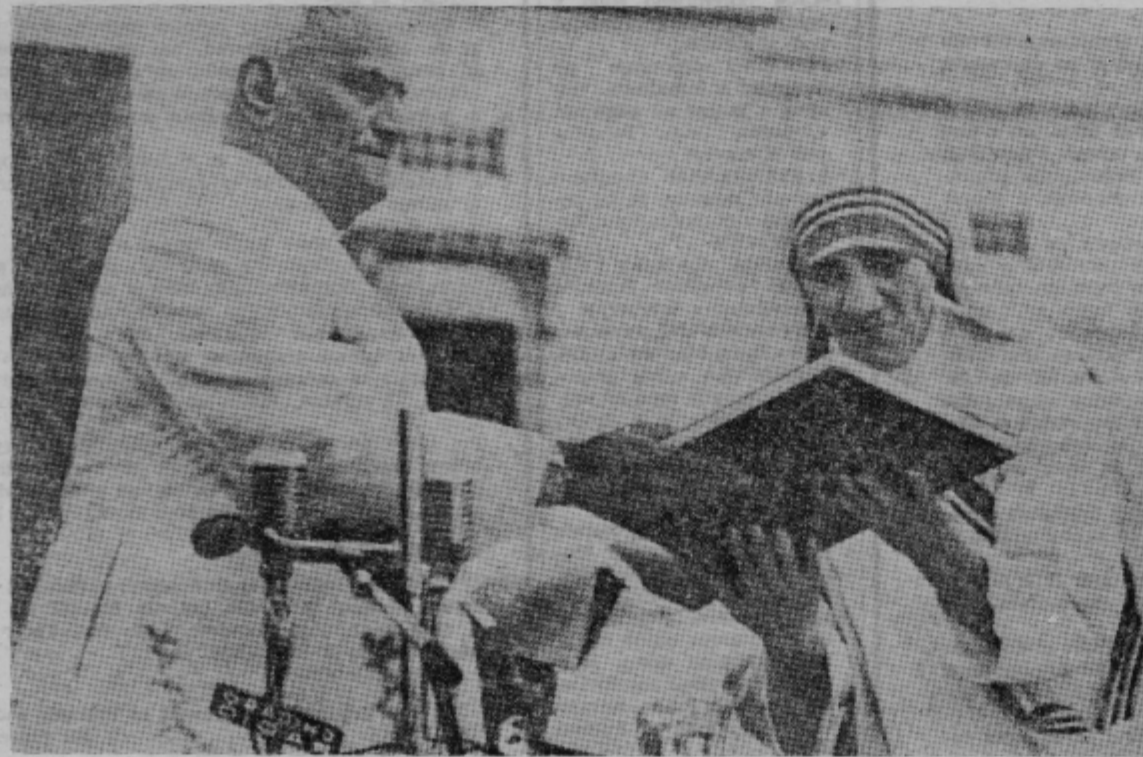
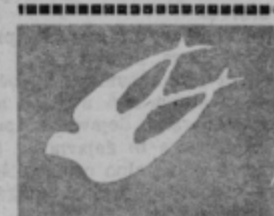
trgovino s spominki, dragulji in narodnimi umetninami, sem se ga hotel otresti, češ, da smo Jugoslovani vse prej kot bogatini. Pa se mi je smehljaj v brk:

— O. ne. Tega mi že ne boste pravili. Doslej še nisem srečal reveža iz Jugoslavije. Se nedolgo tega je pri meni vaš rojak kupil za šest dragega kame-nja.

Pa bodi vesel!

In spet je naključje naneslo, da sem kot Jugoslovian užival simpatije. Ravno tiste dni je bila v Delhiju svečanost, na kateri je predsednik indijske zvezne republike Giri odlikoval z Nehrujevo nagrado katoliško misijonarko mater Terezijo, Makedonko albanskega rodu, ki je prišla v Indijo pred 25 leti in zdaj vodi 20 po vsej Indiji raztresenih domov za starce in sirote. Doslej so tako visoko priznanje dobili: bivši generalni sekretar U Tant, ameriški črnski voditelj Martin Luther King, Abdul, Afar Khan in violinist Yehudi Menuhin.

Ni se treba postaviti v komplicirano Yogi pozno, da bi razmišljali o tem, koliko je možnosti in prostora v Indiji za prijemljivejše dokaze o jugoslovansko-indijskem prijateljstvu in sodelovanju. Indija je na koncu vseh koncev le dežela bodočnosti, kjer bi tudi Slovenija našla svoj prostor in interes, da se slovenska kolonija v Indiji ne bo še naprej omejevala na nekaj diplomatskih predstavnikov in skupinico misionarjev.

Poleg predsednika Tita je v Indiji najbolj znana mati Terezija.

velikega državnika Nehruja, sem se po sledovih prijateljstva oziral po poldrugem desetletju zgodovinskega srečanja Tito-Naser-Nehru.

Hote nisem šel prebirati podatkov o trgovinski menjavi med državama, hote nisem segel po uradnih poročilih meddržavnega sodelovanja. Hotel sem se srečati s sledovi tega prijateljstva kot neinformiran, preprost popotnik. In sem bil razočaran.

Najprej se mi je pobesil nos v »Janpath« hotelu,

jimi dosežki in dokazili naporov razvoja od zaostalosti in nerazvitosti. Pridružila se ji je Evropa, kajti končno je Evro-azija nespodbiten zemljepisni pojem.

Brskal sem po drobni knjižici — vodiču po razstavi. Ko sem jo obračal, sem se jezil nad tiskarjem, ki je pozabil vpisati jugoslovanski paviljon.

Ga bom že našel, sem si rekel in šel po vrsti! V ličnem paviljonu, dvojčku, so se predstavljali Poljaki, ob njih pa s svojim azij-

sko srčne fotografije prvih in kasnejših srečanj predsednika Tita z Nehrujem in Indiro Gandi, vendar obiskovalci iz vse Indije in celega azijskega kontinenta so s prijaznimi nasmehi in hitrimi koraki šli skozi in naprej...

Dan poprej sem se hotel oglasiti v jugoslovanskem veleposlaništvu, pa sem pravočasno zvedel, da bom težko koga dobil, ker so ravno razpravljali o pismu predsednika Tita in Izvršnega biroja CK ZKJ. Kdo ve, če so se tudi po-

brskal sem po drobni knjižici — vodiču po razstavi. Ko sem jo obračal, sem se jezil nad tiskarjem, ki je pozabil vpisati jugoslovanski paviljon.

Ga bom že našel, sem si rekel in šel po vrsti! V ličnem paviljonu, dvojčku, so se predstavljali Poljaki, ob njih pa s svojim azij-

govarjali o 29. seji CK ZK Slovenije? Po mojem bi se morali. Kajti na razstavi »Azija 72« smo bili, analogno ugotovitvam te seje, Slovenci popolnoma anonimni.

Razumimo se prav. Razen močno povečane fotografije bele poljane cvetnih narcis z Golice, o Sloveniji ničesar. Nobeno slovensko podjetje ni tvegalo predstavitev na največji azijski gospodarski manifestaciji, ki je tokrat celo v prijateljski Indiji.

Na omenjeni 29. seji CK ZKS so padale ostre besede. Ne v prazno. Videl sem »corpus delicta«.

IN VENDAR SMO JUGOSLOVANI ZNANI

V enem od nadaljevanj sem povedal, da doživim Jugoslovian v Indiji za stopnjo večjo prijaznost in usrežljivost. Moj znanec Sardar Singh mi je nekajkrat zagotavljal, kako ponosen je, da je bil kot vojak v enoti, ki je skrbel za varnost našega predsednika Tita, med enim od njegovih obiskov v Indiji. Indijci Jugoslovane ne zamenjujejo s Čehi, kar se mi je že dogajalo v Dalmaciji in Crni gori, ko sem bil Čeh in Poljak, le ud enega jugoslovanskih narodov ne.

No, tudi kaj prida dokazov o tem, da smo socialistična dežela, nismo vkoreninili med preprostejšimi ljudmi. Ko me je eden od vsiljivih trgovcev nadlegoval, naj pripeljem kakšno skupino v njegovo